

# សៀវភៅយ៉ូអង់ និង ក្រុមជំនុំសម្រេចដោយ អាត់រិនទីស្ត ក្នុងឡាវឌីស — លេខ ៤

Jeff Pippenger

2025-12-07

## លេខបួន

នៅក្នុង អសោយ ជំពូក ២៨ «មនុស្សសំបកដៃគ្រប់គ្រង» «ក្រុមយុទ្ធសាស្ត្រ»  
ត្រូវបានគំរាមថាជា «អ្នកស្រឡាត់របស់អប្សារាម» ហើយថាជា «មកុដនៃអំនួត»។ «មកុដ»  
គំរាមថាជាអ្នកដឹកនាំ ហើយ «អំនួត» គំរាមថាជាអ្នកខ្លាចសាតាំង។

អ្នកស្រឡាត់ត្រូវបានដាក់ឱ្យជួយនិងសំណល់ («អ្នកនាំសេសសល់») ដល់បានក្លាយជា  
«មកុដ» នៃសិរីលុបរបស់ព្រះ ពីព្រោះនៅក្នុងភូមិរៀងចុងក្រោយ  
ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើត «នគរនៃសិរីលុប» របស់ទ្រង់  
ដូចដែលត្រូវបានជានិមិត្តរូបដោយការដល់ទ្រង់បានបង្កើត «នគរនៃព្រះគុណ»  
នៅលើដីឆ្នាំង។ នគរនៃព្រះគុណនៅលើដីឆ្នាំង  
គឺជានិមិត្តរូបនៃនគរនៃសិរីលុបនៅពេលចាប់ផ្តើមអាទិត្យ។  
ភូមិរៀងចុងក្រោយបានចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃទី 9/11  
នៅពេលការបោះត្រាលើមួយសន្ធិសញ្ញាប្រឆាំងនឹង  
និងការជំនុំជម្រះអ្នករស់បានចាប់ផ្តើម។

“ខ្ញុំបានឃើញថា របស់ទាំងអស់កំពុងសម្លឹងមើលយ៉ាងខ្លាំងក្លា ហើយបណ្តុះដោយ  
គំនិតរបស់ខ្លួនឆ្លងច្រកទៅរកវិបត្តិដែលជិតមកដល់នៅចំពោះមុខពួកគេ។  
អំពើហិង្សាទាំងឡាយរបស់អ៊ីស្លាមដែលត្រូវបានកាន់កាប់ដោយមុនសិន។  
អំពើហិង្សាគ្រប់យ៉ាងត្រូវបានស្រោចដោយឧបាយកលនៃការងារនិងបន្ទុកទៅមុខ។  
វាត្រូវបានផ្ទេរជូនឱ្យនេះ។ អ្នកដល់នៃសេសសល់នៅក្នុងគ្រប់ហាត់នឹងស្រក់ថា  
ឱព្រះរបស់ទ្រង់បង្កគំ អើយ ឱព្រះរបស់ទ្រង់បង្កគំ អើយ  
ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គគប្បីបង្កបង្កើនបង្កគំចោល?”

«ភូមិរៀងចុងក្រោយកំពុងតែមកលើអស់អ្នកដល់បរិសុទ្ធ—នៅពេលនោះ  
មនុស្សទាំងអស់នឹងទទួលបាន ដូចកាលមុន»។

«នៅពេលដែលទេវតាទាំងបួនលង្វែង  
នោះព្រះគ្រីស្ទនឹងស្ថាបនាព្រះរាជាណាចក្ររបស់ទ្រង់។  
គ្មាននរណាម្នាក់ទទួលបានភូមិរៀងចុងក្រោយឡើយ  
លើកលែងតែអ្នកទាំងឡាយណាដែលកំពុងផ្ទេរគ្រប់យ៉ាងតាមដល់ពួកគេអាចធ្វើបាន។  
ព្រះគ្រីស្ទនឹងជួយយើង។ មនុស្សទាំងអស់អាចឈ្នះបាន ដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ  
តាមរយៈព្រះលោហិតនៃព្រះយេស៊ូវ។  
សូមស្តាប់ទាំងមូលយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះកិច្ចការនេះ។  
ពួកទេវតាក៏យកចិត្តទុកដាក់ដែរ»។ Spalding and Magan, 3.

ខ្យល់ទាំងបួននៅក្នុងវិវរណៈ

ក៏ត្រូវបានអសោយគំរាមផងដែរថាជាខ្យល់កន្ទុកកាក់ដ៏ខ្លាំងមួយ  
ដែលបានត្រូវទប់ស្កាត់នៅក្នុងថ្ងៃនៃខ្យល់កើត

ដូចជាខ្យល់ទាំងបួននៃការប្រឆាំងដម្បងនោះនៅក្នុងវិវរណៈ  
ដល់ការប្រឆាំងដម្បងនោះ។ ខ្យល់ទាំងបួននេះ  
ត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណដោយបងស្រីវិយាច័ថាជា «សេកាចកំពុងស្រវឹងរកការផ្សព្វផ្សាយ»  
ដល់នាមកន្ត្រ «សេចក្តីសុលាប និងសេចក្តីវិនាស»។  
ខ្យល់ទាំងបួនត្រូវបានដោះលែងជាបន្តបន្ទាប់ ដោយចាប់ផ្តើមនៅ 9/11  
បន្ទាប់មកត្រូវបានបង្កើនឱ្យខ្លាំងឡើងយ៉ាងខ្លាំងនៅពេលចាប់ផ្តើមអាទិត្យ  
ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានដោះលែងទាំងស្រុង  
នៅពេលអំឡុងពេលសាកលបងរបស់មនុស្សត្រូវបានបិទ។

**ហេតុអ្វីបានជាខ្យល់ទាំងបួននេះ និងការប្រឆាំងដម្បងនោះ**

ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការប្រឆាំងដម្បងនេះ ដល់ការប្រឆាំងដម្បងនេះ  
ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយប្រព័ន្ធភាគីណេននៅថ្ងៃទី 9/11 នៅពេលសុលាមត្រូវបានដោះលែង  
ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានប្រឆាំងដម្បងដោយ George W. Bush បន្ទាប់ពី  
9/11។ ហេតុអ្វីបានជាសុលាមត្រូវបានប្រឆាំងដម្បងនេះ គឺជាមាតិកាសម្រាប់អ្នកស្រាវជ្រាវ  
ហើយជានិមិត្តរូបនៃការប្រឆាំងដម្បងនេះ និងការដោះលែង។  
នាងត្រូវបានសាងសង់ដោយឱ្យបង្កើតជាមួយអាហារូបករណ៍ដោយសារតែ បន្ទាប់មក  
ដោយព្រោះការច្នៃប្រឌិត នាងត្រូវបានសាងសង់ដោយបង្កើតជាមួយអាហារូបករណ៍ដោយសារតែ  
រហូតដល់ទេវតាប្រឆាំងដម្បងនោះហើយមិនឱ្យរត់ ហើយប្រាប់ឱ្យនាងត្រឡប់ទៅវិញ។  
បន្ទាប់ពីការប្រឆាំងដម្បងនេះ ការប្រឆាំងដម្បងនេះ ការប្រឆាំងដម្បងនេះ  
និងសាងសង់បន្តបន្ទាប់មក ការប្រឆាំងដម្បងនេះ ការប្រឆាំងដម្បងនេះ  
ដូចនេះបានដាក់ទណ្ឌកម្មនៃការប្រឆាំងដម្បងនេះឱ្យត្រឡប់ទៅវិញ។

ពួកវាទាំងបួននៃសាសនាអ៊ីស្លាម  
ត្រូវបានដោះលែងនៅដើមនៃព្រះបន្ទូលទំនាយរយៈពេលបីរយក្នុងសិបមួយឆ្នាំ  
និងដប់ប្រាំថ្ងៃ ក្នុងកំណត់ត្រាវិវរណៈ ជំពូក ៩ ខ ១៥ ហើយបន្ទាប់មក  
ពួកគេត្រូវបានរាវនៅថ្ងៃទី ១១ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៤០។

ហើយទេវតាទីប្រាំមួយបានផ្តល់ត្រូវ  
ហើយខ្ញុំបានឮសូរឡើងមួយចេញពីស្ថានដ៏ទាំងបួននៃអាសនៈមាស  
ដល់ស្ថាននៃចំពោះព្រះ ដោយនិយាយទៅកាន់ទេវតាទីប្រាំមួយដល់កាន់ត្រូវថោះ  
«ចូរដោះលែងទេវតាទាំងបួនដល់ការប្រឆាំងដម្បងនេះទុកនៅទន្ទឹមធំ អីប្រាកដ។»  
ហើយទេវតាទាំងបួននោះត្រូវបានដោះលែង  
ដល់បានត្រឡប់ទៅស្ថានដ៏ទាំងបួននោះម្តងម្កាល ថ្ងៃមួយ និងឆ្នាំមួយ  
ដើម្បីបិទស្រាប់មនុស្សមួយភាគបី។ វិវរណៈ ៩:១៣-១៥។

បន្ទាប់ពីសាសនាអ៊ីស្លាមនៃទេវតាទីប្រាំមួយត្រូវបានដោះលែងឱ្យវាយប្រហារនៅថ្ងៃទី ៩/១១  
លោក George W. Bush  
បានចាប់ផ្តើមសង្គ្រាមទ្វីបទាំងពីរពលលោករបស់លោកប្រឆាំងនឹងភរវកម្ម  
ហើយបានដាក់ការរឹតត្បិតលើសាសនាអ៊ីស្លាម។ ការលើកឡើងជាលើកដំបូងអំពី Ishmael  
ដល់ជានិមិត្តរូបនៃសាសនាអ៊ីស្លាម បញ្ជាក់ថា ពួកគេបង្កប់នឹង Ishmael  
នឹងប្រឆាំងនឹងមនុស្សសត្រូវប្រឆាំងនឹងពួកគេ។

ហើយទេវតាសម្រាប់អ្នកប្រឆាំងដម្បងនោះបានបន្តទូលំទៅកាន់នាងថា៖ «មើល  
អ្នកមានផ្ទុកព្រោះ ហើយនឹងសម្រាលបានកូនបុរសមួយ; អ្នកត្រូវដាក់ឈ្មោះថា

អ្វីសម្រាប់អ្នក ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់បានឮទុកខ្លួនលំហករបស់អ្នក។  
ហើយគាត់នឹងជាមនុស្សសព្វម្ភៃនាក់; ដដែលគាត់នឹងទាស់នឹងមនុស្សសគ្រប់រូប  
ហើយដដែលមនុស្សសគ្រប់រូបក៏នឹងទាស់នឹងគាត់ដែរ;  
ហើយគាត់នឹងរស់នៅនៅចំពោះមុខបងប្អូនរបស់គាត់ទាំងអស់។ លោកុបុបតុតិ  
16:11, 12.

សាសនាសុលាមគឺជាអំណាចនៅចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោក ដដែល «ដដែលមនុស្សសគ្រប់រូប»  
នឹងប្រឆាំងនឹងវា ហើយសាសនាសុលាមនឹងប្រឆាំងនឹងមនុស្សសគ្រប់រូប  
ដូចជាកំពុងត្រូវបានសម្រេចយ៉ាងពេញលេញឥតខ្ចោះនៅសព្វថ្ងៃនេះ។  
កិច្ចការពិសេសរបស់សាសនាសុលាម ក្នុងនាមជានិមិត្តសញ្ញានៃព្រះបន្ទូលទំនាយ  
គឺដើម្បីបង្កើតឲ្យមានសង្គមមួយលោក។  
ប្រធានបទនេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយរឿងរបស់អាលើយ៉ា និងយ៉ូហានហាទីសុទ្ធ  
ហើយត្រូវបានកំណត់ថា «ការបង្កើតឲ្យមានសាសន៍ទាំងឡាយខឹងសម្បហរ»  
នៅក្នុងព្រះគម្ពីរវិវរណៈ។

«ការចាប់ផ្តើមនៃគ្រួសារលំហកនោះ» ដដែលបានរៀបរាប់នៅទីនេះ មិនសំខាន់ទៅលើពិភព  
លោកសេចក្តីរីករាយនាទាំងឡាយនឹងចាប់ផ្តើមត្រូវបានចាក់ទម្រង់ក្នុងនោះទេ ប៉ុន្តែសំខាន់  
នៅទៅលើវិញ្ញាណពលនៃមនុស្សសគ្រប់រូបនៅក្នុងនោះត្រូវបានចាក់ទម្រង់  
ខណៈដដែលព្រះគ្រីស្ទកំពុងស្ថិតនៅក្នុងទីបីសុទ្ធ។ នៅពេលនោះ  
ខណៈដដែលកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គមគ្រប់គ្រងកំពុងឈានដល់ការបិទបញ្ចប់  
សេចក្តីលំហកនឹងកំពុងមកលើផែនដី ហើយបណ្តាបុរាណជាតិខឹងសម្បហរ  
ប៉ុន្តែត្រូវបានទប់ស្កាត់ទុក ដើម្បីមិនឲ្យរារាំងកិច្ចការរបស់ទេវតាទីបី។  
នៅពេលនោះ «ភូមិរៀងចុងក្រោយ»  
ឬការស្រស់ស្អាតដដែលមកពីវត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ នឹងមក  
ដើម្បីប្រទានអំណាចដល់សំឡេងខ្លាំងរបស់ទេវតាទីបី ហើយរៀបចំពួកបរិសុទ្ធទុកឲ្យអាច  
ឈរមាំមួនក្នុងអំឡុងពេលដដែលសេចក្តីរីករាយចុងក្រោយទាំងបុរាណនឹងត្រូវបានចាក់  
ទម្រង់»។ Early Writings, 85.

នៅក្នុង «គ្មា» ដដែលភូមិរៀងចុងក្រោយកំពុងផ្តល់  
ព្រះគ្រីស្ទបង្កើតគន្លឹះសិរីល្អរបស់ទ្រង់  
ដូចដដែលបានកំណត់ទុកក្នុងសៀវភៅដានីយ៍លែ។

ហើយនៅក្នុងសម័យនៃស្ថានភាពទាំងនេះ ព្រះនៃស្ថានសួគ៌នឹងបង្កើតគម្ពីរ  
ដដែលនឹងមិនត្រូវបំផ្លាញឡើយ  
ហើយនគរនោះក៏មិនត្រូវបានប្រគល់ទៅឲ្យជនជាតិផ្សេងទៀតដែរ  
ប៉ុន្តែវានឹងមកមុន និងបំបាត់នគរទាំងអស់នេះ ហើយវានឹងស្ថិតនៅជារៀងរហូត។  
ដានីយ៍លែ ២:៤៤។

នៅក្នុង «គ្មា» ដដែលព្រះគ្រីស្ទបង្កើតគន្លឹះសិរីល្អរបស់ទ្រង់ អស់អ្នកដដែលជា «មកុដ»  
នៃសិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានដាក់ឲ្យជួយនឹងពួកស្រីដដែលពាក់ «មកុដ» នៃអំណួត។  
«និមិត្ត» របស់ហាហាគុក ដដែលត្រូវសរសេរ ហើយផ្ទុកឲ្យបានល្អបំផុត «តារាង» ទាំងឡាយ  
បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពីសក្តិភាពបុរាណគតិសាស្ត្រនៃសេចក្តីពិតគ្រឹះរបស់សាសនាអាដរីនទី  
ស៍។ ក្នុងសក្តិភាពរបស់ហាហាគុក ចំណាត់ថ្នាក់ស្រដៀងគ្នារបស់យ៉ូអែល គឺខាង «អំណួត» ឬខាង  
«សិរីល្អ»  
ត្រូវបានកំណត់ថាជាចំណាត់ថ្នាក់មនុស្សសដដែល—ត្រូវបានរាប់ជាស្ថាប័នដោយសេចក្តីជំនឿ

ឬថា—គួររៀនសូត្រខ្មែរឡើងដោយអំណត្តិ ខទីបួន នៃព្រះករុណា  
ចូលដៃទៅកាន់មនុស្សទាំងពីរនេះ  
ហើយពួកគេស្រេចគ្នាថា ឧទាហរណ៍បុរាណអំពីពួកផារីសី និងអ្នកយកពន្ធទុក  
អ្នកយកពន្ធទុកបានគ្រប់ទីកន្លែង ដោយគួររៀនសូត្រជាសុចរិត ហើយ «ព្រលឹង»  
របស់ពួកផារីសី «មិនទៀងក្នុង» ឡើយ ពីព្រោះវា «គួររៀនសូត្រឡើង»។

មើលចុះ ព្រលឹងរបស់អ្នកដែលមានចិត្តឆ្ងល់ច្រឡំ  
មិនទៀងក្នុងនៃក្នុងខ្លួនគេ ប៉ុន្មាន  
មនុស្សសុចរិតនឹងរស់នៅដោយសារសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្លួន។ ហាហគុក ២:៤

នៅខាងលើ ហាហគុកកំណត់សម្គាល់ថា  
មនុស្សប្រភេទដែលមានចិត្តល្អ ខ្មែរឡើងដោយអំណត្តិ គឺជាមនុស្សស្មើ  
ដូចនេះបានបង្ហាញថា មនុស្សស្មើរបស់អស់រាល់ និងរបស់ហាហគុកជាមួយនឹង «អំណត្តិ»។

មើលហើយ ពីព្រោះគាត់រំលងដោយសារស្មារតី គាត់ជាមនុស្សអំណត្តិ  
ហើយមិនស្មើនឹងដទៃទៀតឡើយ  
គាត់ពង្សីកសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ខ្លួនដូចជាស្មារតីនៃ ហើយដូចជាសេចក្តីស្មោះ  
គាត់មិនអាចពង្សីកបានឡើយ ប៉ុន្មានប្រែប្រួលគ្រប់គ្រាន់សាសន៍មកឯខ្លួន  
ហើយប្រែប្រួលគ្រប់គ្រាន់មកឯខ្លួន។ ហាហគុក ២:៥។

គួរចងចាំថា ខាងលើនេះនៅក្នុងហាហគុក  
មិនត្រឹមតែសម្រាប់បង្ហាញក្នុងបុរាណស្ថិតិសាស្ត្រមិនឡើយ ប៉ុណ្ណោះទេ  
ប៉ុន្តែការសម្រេចបំពេញរបស់វាក៏ជាប្រធានបទសាមញ្ញមួយក្នុងសំណេររបស់ អលេកសាន់ វ៉ាយត៍  
និងអ្នកបរិក្ខេបបង្កើនប្លង់នៃចលនាអាដុល្លែនីស្តផងដែរ។  
អស់អ្នកដែលបានគ្រប់គ្រងដោយសារសេចក្តីជំនឿ  
ដែលគួររៀនសូត្រខ្មែរឡើងប្រែប្រួលស្ថិតិសាស្ត្រមិនឡើយ  
គឺជាអ្នកដែលបានអត់ធ្មត់រងការវិបត្តិនៃការខកចិត្តលើកដំបូង  
ដែលបានសម្គាល់ទាំងរយៈពេលពន្យារនោះ និងការមកដល់នៃសារវិភាគទីពីរ  
ដែលប្រកាសអំពីការដួលរលំនៃហិប្រីឡាន។ នៅក្នុងបុរាណស្ថិតិសាស្ត្រនៃការសាកល្បងនោះ  
ពួកមិនឡើយបានយល់ថា ប្រធាននៃសេចក្តីសញ្ញាមុន  
ដែលតាមបុរាណស្ថិតិសាស្ត្រជាពួកប្បូតស្តេច បានក្លាយទៅជាកូនស៊ីរបស់ហិប្រីឡាន។  
ពួកប្បូតស្តេចទាំងនោះ គឺជាពួកប្បូតស្តេចដែលគួររៀនសូត្រដោយក្រុមជំនុំសារឌីស  
ដែលតំណាងឱ្យប្រធាននៃសេចក្តីសញ្ញាមួយក្រុម ពីព្រោះពួកគេមាន «ឈ្មោះ»  
ជានិមិត្តសញ្ញាទាំងនៃចិត្តលក់ខ្លួន និងទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីសញ្ញា  
ប៉ុន្តែពួកគេបានស្តាប់ហើយ។

ចូរសរសេរទៅកាន់ទេវតានៃក្រុមជំនុំនៅក្នុងសាឌីសថា៖  
ព្រះអង្គគង់លើកាន់វិញ្ញាណទាំងបុរាណរបស់ព្រះ និងផ្សាយទាំងបុរាណ  
ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូចនេះថា៖ យើងស្គាល់អំពីរបស់អ្នកហើយ ថា  
អ្នកមានឈ្មោះថាវាស់ ប៉ុន្តែអ្នកបានស្តាប់ហើយ។ វិវរណៈ ៣:១

ក្នុងដំណើរនៃការសាកល្បងក្នុងឆ្នាំ 1844 ដែលបានចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃទី 19 ខែមេសា  
ហើយគ្រប់រយៈពេលបានបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 22  
ខែតុលា—អស់អ្នកដែលបរាជ័យក្នុងដំណើរសាកល្បងនោះ  
គួររៀនសូត្រខ្មែរឡើងក្នុងអំណត្តិ

ហើយបុរសនិសប្បិយនឹងគ្រាន់តែអានខ្លាំងឡើយដល់បន្តបន្តទាប់ពីខទីបុរា  
នោះលក្ខណៈនៃអំណាចរបស់មនុស្សសត្វរូបមានបង្កហេតុជាគំនូរនៃទីនោះ  
ដោយមានការលើកជាឧទាហរណ៍អំពីអំណាចក្រអឺតក្រម  
និងការលើកតម្កល់និងឧបសគ្គរបស់សម្បត្តិចេហ៍បា។ វាបញ្ចប់នៃក្នុងខទីមុន  
ដល់នៃទីនោះមានបុរសកាសថា ព្រះអម្បាស់គង់នៃក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធជររបស់ទ្រង់  
សូមឲ្យដនៃដីទាំងមូលស្មើម្នាក់គ្នានៃចំពោះព្រះភក្ត្រទ្រង់។

ប៉ុន្តែព្រះអម្បាស់ទ្រង់គង់នៃក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធជររបស់ទ្រង់។  
សូមឲ្យដនៃដីទាំងមូលស្មើម្នាក់គ្នានៃចំពោះព្រះភក្ត្រទ្រង់។ ហាហគុក 2:20។

ខទីពីរ នហាហគុក ជំពូកទីពីរ កំណត់អត្តសញ្ញាណការខកចិត្តលើកដំបូងនៃថ្ងៃទី 19  
ខមែសា ឆ្នាំ 1844 ហើយជំពូកនេះបញ្ចប់នៃខទីមុន  
ដល់បញ្ចប់យ៉ាងច្បាស់អំពីថ្ងៃទី 22 ខត្រុលា ឆ្នាំ 1844  
នៃពេលវេលាព្រះអម្បាស់មានយាងមកកាន់ព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ក្នុងរាជ្យ។

ការយាងមកបួនលើកនៃថ្ងៃទី ២២ ខត្រុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤ (បន្ទាប់ពីបន្ទាប់)

«ការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងនាមជាមហាបូជាចារ្យរបស់យើង  
ទៅកាន់ទីបរិសុទ្ធបំផុត ដើម្បីសម្រាកទីបរិសុទ្ធ ដូចដែលមានបង្កហេតុនៃក្នុង  
ដានីយ៍លេខ 8:14; ការយាងមករបស់ព្រះរាជបុត្រនៃមនុស្ស  
ទៅដល់ព្រះបុរាណនៃថ្ងៃទាំងឡាយ ដូចដែលមានបង្កហេតុនៃក្នុង ដានីយ៍លេខ 7:13;  
និងការយាងមករបស់ព្រះអម្បាស់ ទៅកាន់ព្រះវិហាររបស់ទ្រង់  
ដូចដែលម៉ាឡាគីបានទាយទុកជាមុន នោះជាការពិពណ៌នាអំពីព្រឹត្តិការណ៍តម្លៃយូរដល់;  
ហើយការនេះក៏គួរមានតំណាងផងដែរ  
ដោយការយាងមករបស់កូនកំលោះទៅកាន់ពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍  
ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទមានពិពណ៌នានៃក្នុងឧទាហរណ៍ថាអំពីសុភ័ព្វរហូមចារីទាំងដប់  
ក្នុង ម៉ាថាយ 25»។ មហាវិវាទ, 426។

ខណ្ឌខទីបី និងទីបួនកំណត់អត្តសញ្ញាណនៃក្រុមទាំងពីរ  
ដល់គួរមានបង្កកើតឡើងនៃក្នុងដំណើរការនៃការសាកល្បងក្នុងខណ្ឌខទីពីរ  
រហូតដល់ខណ្ឌខទីមុន គឺជាដំណើរការនៃការសាកល្បងចាប់ពីថ្ងៃទី 19 ខមែសា ឆ្នាំ 1844  
ដល់ថ្ងៃទី 22 ខត្រុលា ឆ្នាំ 1844។ ពីខណ្ឌខទីបួនដល់ខណ្ឌខទីដប់បួន  
កំពុងសំដៅទៅលើអំណាចសម្បត្តិចេហ៍បា លើកលែងតែខណ្ឌខទីដប់បួន  
ដល់សំដៅទៅលើបុរសគ្រីស្ទស្រដៀងនឹងបន្តបន្តទាប់ពីការចុះមករបស់ទេវតាក្នុងវិវរណៈ  
ជំពូកទីដប់បួនប្រាំបី នៃ 9/11។

ដុបិតនៃដីនឹងពេញដោយចំណេះនៃសិរីល្អរបស់ព្រះអម្បាស់  
ដូចជាទឹកគ្របដណ្តប់សមុទ្រ។ ហាហគុក 2:14។

នៃក្នុងដំណើរនៃការសាកល្បងរបស់ទេវតាទីពីរក្នុងបុរសគ្រីស្ទមីឡីវាយ  
មានអនុកថ្វាយបង្គំពីរក្រុមគួរមានបង្កកើតឡើង  
ហើយបន្ទាប់មកមានបង្កហេតុឲ្យយើងនៃក្នុងវិបត្តិនៃថ្ងៃទី 22 ខត្រុលា ឆ្នាំ 1844។  
អត្តសញ្ញាណរបស់មនុស្សសត្វរូបកាន់នៃក្នុងអត្តសញ្ញាណនោះ  
គឺជាអត្តសញ្ញាណរបស់សាសនាចក្រហើយ, ហើយនៃក្នុងរយៈពេលនៃការសាកល្បងនោះ  
មីឡីវាយស្មើម្នាក់គ្នាមានបង្កការប្រកាស ដោយសរុបគ្នានឹងសាររបស់ទេវតាទីពីរ  
ថាសាសនាចក្រប្រកាសស្រដៀងនឹងមានក្នុងរូបសម្បត្តិរបស់ក្រុងរ៉ូម

តាមរយៈការបដិសេធរបស់ពួកគេចំពោះសារមិទ្ធិវិញ។

ធម្មលោះដល់បានលាតត្រដាងចាប់ពីការចាប់ផ្តើមនៃថ្ងៃ 19 ខែមេសា

រហូតដល់ការបញ្ចប់នៃថ្ងៃ 22 ខែតុលា

គឺជាទឹកនុលដែលអត្ថបទក្នុងខណៈគួរឱ្យមានបង្ហាញ

មិនថាជាអ្នកកសិកម្មរបស់ហាប៊ីឡូនដោយអំនួត ដូចជាបលេសសាសា ឬជាអ្នកមុនាក់ដល់  
ដូចជានិយ័តនៃចំពោះមុខបលេសសាសា គួរឱ្យមានរាប់ជាសុចរិតដោយសារជំនឿរបស់ខ្លួន។  
ធម្មលោះនោះឯងជាទឹកនុលដែលឈុតឆាកដ៏អស្ចារ្យបានលាតត្រដាង ដល់ដាស់ពិភព  
លោកឲ្យភ្ញាក់ឡើងចំពោះសេចក្តីពិតអស់កល្បជានិច្ចដល់ទាក់ទងនឹងសាររបស់ទេវ  
តាទីបី។ ផ្ទុះខ្លាំងក្រោយនៃអ្នកស្វែងរកនឹងអ្នកដល់គួរឱ្យមានរាប់ជាសុចរិត គួរឱ្យមានដា  
ក់នៃក្នុងបរិបទនៃការអះអាងអំពីរបៀបដែលពិភពលោកគួរឱ្យមានបំភ្លឺចំពោះបញ្ហាទ  
ាំងនេះថា៖ «ដុបិតផងនឹងនឹងពេញដោយចំណេះដឹងអំពីសិរីល្អរបស់ព្រះយេស៊ូ  
ដូចជាទឹកគ្របដណ្តប់សមុទ្រ»។ ការបំភ្លឺនោះបានចាប់ផ្តើមនៃ 9/11។

នៃថ្ងៃបញ្ចប់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃគួរឱ្យមានតំណាងនៃក្នុងហាហុក ជំពូក ២  
ព្រះអម្ចាស់បានយាងមកព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ភ្នំលាមៗ នៃថ្ងៃ 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។  
ទ្រង់បានផ្តើមដូចនោះ  
ដើម្បីបិទពេញព្រះបន្ទូលទំនាយដែលទ្រង់បានប្រកាសទុកជាហាលម៉ូនី នៃក្នុងខទី 14  
នៃដានីយ័ត ជំពូក 8។

**ដាល់ម៉ូនី**

នៃថ្ងៃដប់នៃខែទីប្រាំពីរតាមប្រវត្តិទិសព្រះគម្ពីរ ដល់នៃឆ្នាំ 1844  
គួរនឹងថ្ងៃមុនពីរនៃខែទីដប់ ហាហុក 2:20 បានសម្រេច ហើយលេខនិមិត្តរូប "220"  
អាចគួរឱ្យមានយោងនៃក្នុង 'ជំពូក និងខ' ដល់កំណត់អត្ថបទសញ្ញាណការផ្តល់សង្ខេប  
កាលមួយក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៃក្នុងទីបរិសុទ្ធស្នងស្នាក់។  
លក្ខណៈពុទ្ធភាពមួយនៃមនុស្សមួយនៃស្ថិតិបង្កើន គឺថា  
ពួកគេជាអ្នកដល់នៃដើមតាមក្នុងច្បាប់មុនគ្រប់ទឹកនុលដែលទ្រង់យាងទៅ។  
ការដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ មានន័យថាដើរតាមទ្រង់នៃក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។

នៃក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ លេខ «220»  
ជានិមិត្តរូបតំណាងឲ្យការរួមបញ្ចូលគ្នានៃវេរភាព និងមនុស្សសភាព  
ហើយកិច្ចការដែលព្រះគ្រីស្ទបានចាប់ផ្តើមនៃកាលបរិច្ឆេទនោះ  
គឺជាកិច្ចការនៃការរួមបញ្ចូលវេរភាពរបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងមនុស្សសភាព។ នៃឆ្នាំ 1844  
នៃថ្ងៃមុនពីរ នៃខែទីដប់ ឬក្នុងន័យនិមិត្តរូបគឺ មុនពីរ គុណនឹង ដប់ សូម្បីនឹង  
«220» (22 X 10 = 220) ឬក៏អាចនិយាយបានថា នៃកាលបរិច្ឆេទនោះផ្ទាល់ដល់សូម្បីនឹង  
«220» តាមនិមិត្តរូប នោះ ហាហុក «2:20» បានសម្រេចពេញលេញ  
នៃពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងចេញពីទីបរិសុទ្ធ ទៅកាន់ទីបរិសុទ្ធបំផុត  
ដើម្បីបិទបញ្ចប់ជំនុំជម្រះសិរីល្អអង្គកេ។

ហាល់ម៉ូនី «ចំនួនដ៏អស្ចារ្យ» ឈរនៃក្នុង «សំណួរ និងចម្លើយ»  
ដល់ជាសសរស្តីមុនកណ្តាលនៃសាសនាអាដរនេទីស  
ហើយពួកអាដរនេទីសភាគច្រើនមិនបានដឹងពេញលេញអំពីសេចក្តីពិតនោះឡើយ។

«បទគម្ពីរដែល លើសអស់បទគម្ពីរទាំងអស់ បានជាទាំងមូលដ្ឋាន  
និងសសរកណ្តាលនៃសេចក្តីជំនឿអំពីការយាងមកវិញ គឺជាសេចក្តីប្រកាសថា

“ដល់ពីរពាន់បីរយថ្ងៃនៃ នោះទីបរិសុទ្ធជននឹងត្រូវបានសម្រាកឲ្យបរិសុទ្ធជរិញ។” [Daniel 8:14.]» The Great Controversy, 409.

ក្នុងដានីយ៍លែ ជំពូក ៨ ខ ១៣ និង ១៤ ខ ១៣ បង្ហាញអំពីសំណួរមួយ ដល់ត្រូវបានបន្តដោយចម្ងល់យ៉ាងណា ១៤។ ពាក្យភាសាហ្វេរី «Palmoni» ត្រូវបានបកប្រែថា «that certain saint» នៅក្នុងខ ១៣ ហើយព្រះនាមពិសេសនោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានន័យថា «អ្នករាប់ដ៏អស្ចារ្យ» ឬ «អ្នករាប់អាថ៌កំបាំង»។

នៅពេល អលេនៃ វ៉ាយក បញ្ជាក់ថា ខទីដប់បួន គឺជាសសរគ្រិះកណ្តាល និងមូលដ្ឋាននៃសាសនា អងេរីនទីស នាងបានដាក់ការសង្កេតឆ្លងនឹងទេវភាពលើសំណួរ និងចម្ងល់យ៉ាងណានៃទាំងពីរនេះ ដល់ទាមទារឲ្យព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងនាមជា អ្នករាប់ដ៏អស្ចារ្យ ត្រូវតែដាក់ចំណុចយល់ខាន់បឋម។ អ្នកស៊ីវិល វ៉ាយក បានសង្កេតឆ្លងនឹងមុខងារហើយមុតងទ ៀតអំពីសារៈសំខាន់នៃការមើលឃើញព្រះគ្រីស្ទជាសច្ចៈក្នុងពិភពកណ្តាលនៃបទគម្ពីរណាមួយ ហើយនោះក្នុងខទីដប់បី និងខទីដប់បួន មានការលេចមកដោយផ្ទាល់នៃព្រះគ្រីស្ទ—«វិសុទ្ធជនជាក់លាក់នោះ»—ដល់គឺជា ប៉ាល់ម៉ូនី។

នៅពេលអងេរីនទីសបានបដិសេធ «បុរាណវិទ្យា» នៃលើវីនីយ ជំពូក ២៦ នៅឆ្នាំ ១៨៦៣ ពួកគេបានបិទភ្នែករបស់ខ្លួនចំពោះ Palmoni ពីព្រោះវាបានសម្តែងឲ្យយករណ៍នៃសំណួរ និងចម្ងល់យ៉ាងណា ត្រូវបានស្តាប់នាងនាងរាង «បុរាណវិទ្យា» របស់ម៉ូសេ និង «ពីរពាន់បីរយថ្ងៃ» របស់ដានីយ៍លែ។ ទំនាក់ទំនងព្យាករណ៍រាង «បុរាណវិទ្យា» របស់ម៉ូសេ ឬពីរពាន់បីរយមុតងទីនាំ និង «ពីរពាន់បីរយល្ងាច និងព្រឹក» របស់ដានីយ៍លែ ឬពីរពាន់បីរយឆ្នាំ ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយពេលវេលា ដល់ត្រូវបានគំរាងដោយលេខ ហើយ Wonderful Numberer ស្ថិតនៅកណ្តាលយ៉ាងពិតប្រាកដនៃសំណួរ និងចម្ងល់យ៉ាងណា ដល់ជាសសរគោលកណ្តាលរបស់អងេរីនទីស។ អស់អ្នកដល់បុរាណវិទ្យាបានអានសំណេររបស់ Josephus អាចនឹងចងចាំការអះអាងដ៏មានហេតុផលរបស់គាត់ ដល់បានកំណត់អត្ថបទព្រឹត្តិការណ៍អំពីរបស់ពិសេសពីរយ៉ាងដល់ព្រះបានបង្កើត។ មួយគឺភាសាហ្វេរី ហើយមួយទៀតគឺពេលវេលាដល់អាចវាស់វែងបាន ដល់ជាបុរាណវិទ្យាដល់ជាប់នោះ ទាមទារគណិតវិទ្យា។

ខទីដប់បីសួរថា «តើយូរប៉ុណ្ណា?»។ ខនេះមិនបានសួរថា «តើនៅពេលណា» ទេ ប៉ុន្តែវាសួរថា «តើយូរប៉ុណ្ណា?»។ ថាតើសំណួរនេះស្មើអំពីរយៈពេល (តើយូរប៉ុណ្ណា?) ឬថាតើសំណួរនេះស្មើអំពីចំណុចមួយក្នុងពេលវេលា (តើនៅពេលណា?) នោះជាកត្តាសំខាន់ចាំបាច់សម្រាប់ការយល់ឲ្យគ្រឹមគ្រូ។ ចម្ងល់យ៉ាងណានៅក្នុងខទីដប់បួន អាចជាការកំណត់សម្គាល់ចំណុចមួយក្នុងពេលវេលា ឬរយៈពេលមួយ ហើយបុរាណវិទ្យាទាំងពីរផងដែរ ប៉ុន្តែតែនោះជាចម្ងល់យ៉ាងណានោះជាអ្វីក៏ដោយ វាត្រូវតែដាក់នៅក្នុងបរិបទនៃសំណួរក្នុងខទីដប់បី។ ដល់មុនបីដងចែកព្រះបន្ទូលឲ្យគ្រឹមគ្រូ ឬនិយាយយ៉ាងទៀត ដល់មុនបីដងចម្ងល់យ៉ាងណានៅក្នុងខទីដប់បួនឲ្យបានគ្រឹមគ្រូ ត្រូវការការយល់ដឹងគ្រឹមគ្រូអំពីបរិបទនៃសំណួរនោះ។ តើវាជា «តើនៅពេលណា» ឬជា «រួចទើប»?

អ្នកសុរិយរបស់អប្បហរិម បង្កើនយ៉ាងមិនច្បាស់លាស់ថា  
ខ្លួនបង្កើនកំពុងកំណត់សម្គាល់ចំណុចមួយនៃក្នុងពេលវេលា  
ដល់ពួកគេកំណត់ថាជាថ្ងៃទី 22 ឧត្តរ ឆ្នាំ 1844  
ហើយនៃពេលវេលាដែលពួកគេធ្វើដូច្នេះ  
ពួកគេក៏អាចយល់ដឹងទៅកាន់អត្ថបទនៃយើងទើបនឹងដកស្រង់ពី The Great  
Controversy ផងដែរ ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនដែលផ្តល់បុគ្គលិក  
ហើយក៏មិនដែលបង្ហាញឡើយ។ សំណួរថា «រយៈពេលប៉ុន្មាន» កំពុងកំណត់អំពីរយៈពេល  
មិនមែនជាចំណុចមួយនៃក្នុងពេលវេលាទេ។ ថ្ងៃទី 22 ឧត្តរ ឆ្នាំ 1844  
បានចាប់ផ្តើមសម័យកាលនៃការជំនុំជម្រះសិរីអង្គកេហ៍ ហើយសង្ខេបខ្លីពិតទាំងឡាយដែល  
ពាក់ព័ន្ធនឹងកិច្ចការនេះគឺជាឯកសារបច្ចេកទេសនៃវាបានចាប់ផ្តើមទៅទៀត។  
ហើយមានសារៈសំខាន់ជាងគ្រប់គ្រងកាលបរិច្ឆេទនៃវាបានចាប់ផ្តើមទៅទៀត។

រយៈពេលកាលកំណត់ហើយគឺច្បាស់លាស់  
ហើយអត្ថបទនៃដូចគ្នានេះគួរឱ្យមានបកប្រែចូលក្នុង King James Version។ មិនគួររំលង  
យោងកាលកំណត់ដាក់សំណួរនេះយ៉ាងច្បាស់ក្នុងបរិបទនៃរយៈពេលប៉ុណ្ណោះទេ  
ប៉ុន្តែសំណួរ «តើដល់ពេលណា»  
ក៏ជានិមិត្តសញ្ញានៃព្រះបន្ទូលទំនាយក្នុងព្រះគម្ពីរផងដែរ។  
អាចបញ្ជាក់បានតាមរយៈសាក្សីជាច្រើនថា សំណួរ «តើដល់ពេលណា»  
ក្នុងនាមជានិមិត្តសញ្ញា គឺជាឯកសារបុរាណសាស្ត្រចាប់ពី 9/11  
រហូតដល់ច្បាប់ថ្មីនៃអាទិត្យ។ ជាមុនដំបូង យើងនឹងពិចារណានិមិត្តសញ្ញា  
«តើដល់ពេលណា» សិន មុននឹងយើងគ្រូឡប់ទៅកាន់ Palmoni និង Joel វិញ។

**តើដល់ពេលណា? អសោយ ៦**

នៃក្នុងគម្ពីរអសោយ ជំពូក ៦ ខណ្ឌ ពួកវាបានប្រកាសថា  
ផែនដីពេញដោយសិរីល្អអររបស់ព្រះ។

ហើយមួយស្របក្រៃទៅកាន់មួយទៀត ដោយនិយាយថា បរិសុទ្ធ បរិសុទ្ធ បរិសុទ្ធ  
គឺជាព្រះអម្ចាស់នៃពួកពលបរិវារ ផែនដីទាំងមូលពេញដោយសិរីល្អអររបស់ព្រះ។ អសោយ  
6:3។

អ្នកសុរិយ វាយតម្លៃ បានបញ្ជាក់ការយាងចុះមកនៃវេតាក្នុងវិវរណៈជំពូកដប់បួនបី  
ជាមួយនឹងវេតាក្នុងឡាយនៃខែទីបី។

«នៃពេលវេលាដែលពួកគេ [ពួកវេតាក] យើងអនាគត  
គឺនៃពេលវេលាដែលផែនដីទាំងមូលនឹងពេញទៅដោយសិរីល្អអររបស់ព្រះ នោះបន្តបន្ទាប់  
សរសើរដ៏មានជ័យជម្នះគួរឱ្យមានបន្តលើផ្ទៃដីរបស់ពួកគេមួយក្នុងទំនុកចរៀងដ៏  
ពីរោះថា "បរិសុទ្ធ បរិសុទ្ធ បរិសុទ្ធ ព្រះអម្ចាស់នៃពួកពលបរិវារ"»។ Review and  
Herald, December 22, 1896.

អសោយ សុចិត្តនៃក្រុង ៩/១១ ហើយគាត់សួរថា «ដល់ពេលណា» គាត់គួរឱ្យប្រកាសសារនៃ ៩/១១  
ដល់បុរាណជនឡាអូឌីស ដែលមិនប្រាថ្នាចង់យើង ឬស្មោះត្រង់។ គាត់គួរឱ្យមានបុរាណ  
គាត់គួរឱ្យអត់ធ្មត់ពុំយាយាមបន្តរហូតដល់ទីក្រុងទាំងឡាយគួរឱ្យមានបំផុសញ្ញា  
ហើយការបំផុសញ្ញាទីក្រុងទាំងឡាយនោះ ដល់ចាប់ផ្តើមនៃពេលវេលាច្បាប់ថ្មីនៃអាទិត្យ  
ចាប់បង្កើន បុរាណវិទូនៃ បន្ទាប់ពីការកុបតសាសនាជាតិ



ត្រូវបានតាមដានដោយវិនាសជាតិ។

បន្ទាប់មក ឧញ្ញបានទូលថា ឱ ព្រះអម្ពចាស់អើយ ដល់កាលណា?  
ហើយទ្រង់មានព្រះបន្ទូលឆ្លើយថា  
រហូតដល់ទីក្នុងទាំងឡាយត្រូវបានបំផ្លាញឲ្យនរណាមានអនុកស្ថានក្នុងនរណា  
ហើយផ្ទះទាំងឡាយគឺមានមនុស្សស្លាប់  
ហើយស្រុកដ៏ត្រូវបានផ្ទុះឲ្យស្លាប់ដាច់ផ្ទះទាំងស្រុង  
ហើយព្រះយេស៊ូវបានបណ្តេញមនុស្សឲ្យទៅឆ្ងាយ  
ហើយមានការបោះបង់ចោលយ៉ាងធំនៃកណ្តាលស្រុកដ៏។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងស្រុកនោះ  
នឹងនៅសល់មួយភាគដប់ ហើយវានឹងត្រូវប្រមូលវិញ ហើយនឹងត្រូវបានបំផ្លាញដង្កែ  
ដូចជាដើមទ្រព្យ និងដើមផ្លែ ដែលស្តុករស្រាប់នៅសល់ក្នុងវា  
នរណាដែលផ្ទុះស្លឹកចេញ ដូចនេះ ពូជដ៏បរិសុទ្ធនឹងជាស្តុករស្រាប់ស្រុកនោះ។ អសោយ  
៦:១១-១៣។

នៅព្រឹត្តិការណ៍ ៩/១១ នៅពេលដែលដ៏ត្រូវបានបំប្លែងដោយសិរីល្អរបស់ព្រះ  
យេស៊ូវត្រូវបានចាក់បុរេអភិសិទ្ធិបុរាណសាស្ត្ររៀងក្រោយ ហើយគាត់សួរថា  
«ដល់ពេលណា» គាត់ត្រូវបុរាណសាស្ត្រ ៩/១១ ទៅកាន់មនុស្សដែលចិត្តវិង្ស? ចម្លើយគឺ  
«រហូតដល់» ច្បាប់ថ្មីអាទិត្យ នៅពេលនោះនឹងមាន  
«ការបោះបង់ចោលដ៏ធំនៃកណ្តាលស្រុក»។ «ការបោះបង់ចោលដ៏ធំ» នេះ  
ត្រូវបានសម្រេចឡើងដោយអាគរនៃទិសដ៏ឡើងវិញ ហើយនៅក្នុងជំពូកមុខព្រឹក  
យេស៊ូវតំណាងពួកគេដោយសប្បុរស។

មើលចុះ ព្រះអម្ពចាស់នឹងនាំអនុកទៅជាឈ្មួញដោយអំណាចដ៏ខ្ពស់ក្នុង  
ហើយទ្រង់នឹងគ្របបាំងអនុកជាពិត។ ទ្រង់នឹងបង្កើន និងបោះអនុកយ៉ាងហិង្សា  
ដូចហល់មួយ ទៅក្នុងស្រុកដ៏ធំមួយ នៅទីនោះ អនុកនឹងស្លាប់ ហើយនៅទីនោះ  
រទេះនៃសិរីល្អរបស់អនុក  
នឹងក្លាយជាសច្ចក្តីអាម៉ាស់ដល់វង្សផ្ទះរបស់ចៅហ្វាយអនុក។  
ហើយយើងនឹងឃើញអនុកចេញពីតំណែងរបស់អនុក ហើយពីសុទ្ធភាពរបស់អនុក  
គាត់នឹងទម្លាក់អនុកចុះ។ អសោយ 22:17-19។

អាដរនៃទិសដ៏ឡើងវិញ បោះបង់សច្ចក្តីពិតនៅពេលច្បាប់ថ្មីអាទិត្យ  
ហើយនៅទីនោះពួកគេត្រូវបាន «ផ្ដល់» ដូចដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុង ដានីយ៍លៃ  
ជំពូក ១១ ខ ៤១។

គាត់នឹងចូលទៅក្នុងស្រុកដ៏រុងរឿងផងដែរ ហើយបុរេសាច្ចរើនឹងត្រូវផ្ដល់  
ប៉ុន្តែអនុកទាំងនេះនឹងរួចផុតពីដៃរបស់គាត់ គឺអង្កេ ម្នាក់  
និងមន្ត្រីនៃក្រុងចៅអ្នក។ ដានីយ៍លៃ 11:41។

នៅពេលអសោយសួរថា «ដល់ពេលណា»  
គាត់ត្រូវបានប្រាប់ឲ្យបុរាណសាស្ត្រនោះដល់អាដរនៃទិសម រហូតដល់ច្បាប់ថ្មីអាទិត្យ  
នៅពេលដែល «មនុស្សជាច្រើន» ក្នុង ដានីយ៍លៃ ១១:៤១ នឹងត្រូវ «ផ្ដល់»  
នៅពេលដែលពួកគេបោះបង់ចោលថ្មស្របប័ទ្ធ និងព្រះ។ បន្ទាប់មក  
ពួកគេនឹងត្រូវបានខ្ចាត់ចេញពីព្រះឱស្សរបស់ព្រះអម្ពចាស់  
ដូចដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងគម្ពីរវិវរណៈ  
ជាទីកន្លែងដែលស្រៀវភៅទាំងអស់នៃព្រះគម្ពីរជួបគ្នា និងបញ្ចប់  
ហើយជាទីកន្លែងដែល អសោយ ២២ សុហិបណា ត្រូវបាន «បោះចោលដោយហិង្សា»

«ដូចហាល់មួយទៅក្នុងស្រុកធំមួយ» ដោយពួកគេត្រូវបាន «ដកចេញ» «ទៅឆ្ងាយណាស់»។

នៅក្នុងអំឡុងពេលនោះ សំណល់ដៃនៃសេចក្តីរឿងរ៉ាវ ត្រូវបានគំរោងដោយ «មួយភាគដប់» (ដៃនៃដង្កាយមួយភាគដប់) «ត្រូវបានបង្កើតឡើង»; ដៃនៃនៅក្នុងឧបទ្វីបនោះ ត្រូវបានប្រៀបធៀបទៅនឹងដើមឈើដែលមាន «សាធាតុ» នៅសល់ នៅពេលស្ថិតក្នុងរដូវរដូវក្តៅ «ស្រីក» គំរោងឲ្យការប្រកាសជំនឿ នៅក្នុងនិមិត្តសញ្ញាព្យាករណ៍។ នៅពេលអាងប្រឡូងសម្រាប់ចាប់ផ្តើមអាទិត្យ ហើយទទួលយកចុងទីមួយនៃបុរាណដ៏ស្អាតនៃបុរាណរបស់ពួកគេ នោះពួកគេនឹងរដូវរដូវក្តៅនៃ «ការប្រកាសជំនឿ» របស់ខ្លួន ហើយលង់អះអាងថាពួកគេខ្លាំងជាងបុរាណដ៏ស្អាតនៃបុរាណរបស់ពួកគេ។

“ការដាក់បណ្តាសាសនាដល់ដើមល្អ  
គឺជាការប្រៀបធៀបនៃសេចក្តីរឿងរ៉ាវដ៏ល្អដ៏ល្អដោយអំពើ  
ដើមឈើគ្មានផលនៃនោះ  
ដល់បង្កើតស្ថិតក្នុងក្នុងក្រុមរបស់វាទៅចំពោះពួកគេកុំឲ្យពួកគេស្រឡាត់ដោយផ្ទាល់  
គឺជានិមិត្តសញ្ញាប្រឆាំងនឹងយុទ្ធជាមួយ។ ពួកគេអង្គុយនៅក្នុងរដូវរដូវក្តៅមានព្រះបណ្ឌិតដ៏ធំធេងឲ្យសិស្ស  
រំលងឡើយរបស់ពួកគេដល់ច្បាប់អំពីមូលហេតុ  
និងសេចក្តីប្រកាសនៃវិសាមញ្ញភាពរបស់អ្វីដែលអំពើ។ ដើម្បីបំប្លែងគោលបំណងនេះ  
ទ្រង់បានប្រទានលក្ខណៈសីលធម៌ដល់ដើមឈើនោះ  
ហើយបានផ្ទេរឲ្យវាជាអ្នកបកស្រាយសេចក្តីពិតដ៏ទៃភាព។  
ជនជាតិយូដាបានលេចចេញដោយខ្ពស់បំផុតក្នុងសាសនាទាំងអស់  
ដោយប្រកាសថាខ្លួនស្មោះត្រង់ចំពោះពួកគេ។ ពួកគេបានទទួលព្រះគុណពិសេសពីទ្រង់  
ហើយពួកគេបានអះអាងថាមានសេចក្តីសុចរិតលើសជាងប្រជាជនទាំងអស់។  
ប៉ុន្តែពួកគេបានពុករលួយដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់លើកើត  
និងដោយភាពលោភលន់ចំពោះកម្មវិធី។ ពួកគេអ្នកអះអាងអំពីចំណេះដឹងរបស់ខ្លួន  
ប៉ុន្តែពួកគេមិនស្គាល់តម្រូវការរបស់ពួកគេទេ ហើយពួកគេដោយពុករលួយ។  
ដូចដើមឈើគ្មានផលនៃនោះដែរ  
ពួកគេបានលាតសន្ធឹងមកក្នុងក្រុមរបស់ខ្លួនខ្ពស់ឡើង  
មានរូបរាងស្រស់បំព្រង និងស្រស់ស្អាតដល់ក្នុងកែ ប៉ុន្តែពួកគេបង្កកើតបាន  
“តែស្រីកប៉ុណ្ណោះ”។ សាសនារបស់ជនជាតិយូដា  
ជាមួយនឹងការវិវាទរវាងរបស់ខ្លួន អាសនៈដ៏ហ្មឺត យូរដល់ពាក់កណ្តាលសង្គម  
និងពិធីការដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់បំផុតរបស់ខ្លួន  
នោះពិតជាល្អស្រស់នៅក្នុងរូបរាងខាងក្រោមនៃ ប៉ុន្តែសេចក្តីរាបទាប  
សេចក្តីស្មោះត្រង់ និងចិត្តសប្បុរសឱ្យ គឺខ្វះខាត។

«ដើមឈើទាំងអស់នៅក្នុងចំការល្អសុទ្ធតែមានផល; ប៉ុន្តែ  
ដើមឈើដែលគ្មានស្ថិតក្នុងមិនមានបង្កឲ្យមានការរំពឹងទុកអ្វីឡើយ  
ហើយក៏មិនមានបណ្តាសាសនាឲ្យមានការខកចិត្តផងដែរ។ ដោយដើមឈើទាំងនេះ  
សាសន៍ដទៃត្រូវបានគំរោង។ ពួកគេក៏ខ្វះខាតការគោរពព្រះដូចជាពួកយូដាផងដែរ;  
ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនបានប្រកាសថាខ្លួនបម្រើព្រះឡើយ។  
ពួកគេមិនបានអ្នកអះអាងដោយការអះអាងអំពីសេចក្តីល្អរបស់ខ្លួនទេ។  
ពួកគេដើរតាមក្នុងចំពោះព្រះរាជកិច្ច និងមាតិកាបស់ពួកគេ។ សម្រាប់ពួកគេ  
ពេលនៃផែនការមិនទាន់មកដល់នៅឡើយទេ។ ពួកគេនៅតែកំពុងរង់ចាំផ្ទៃមួយ  
ដល់នឹងនាំមកឲ្យពួកគេនូវពន្លឺ និងសេចក្តីសង្ឃឹម។ ពួកយូដា  
ដែលបានទទួលព្រះពរដ៏ធំជាងពីពួកគេ

គួរឲ្យមានចាត់ទុកថាមានការទទួលខុសត្រូវចំពោះការប្តូរវិប្បដិសន្ធិអំណោយទានទាំងនេះខុសៗ  
ឯកសិទ្ធិទាំងឡាយដដែលពួកគេអ្នកអាង បានតបែងចែកចំពោះបុរសរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ»។  
The Desire of Ages. 582, 583.

នៅពេលចាប់ផ្តើមអាទិត្យយក្សហេនអនុវត្ត  
ការប្រកាសខ្លួនរបស់អាដុល្លែនីស្ទូនឡើងវិញ ជាប្រជាជននៃចេក្សីសញ្ញាប្រសព្វ  
គួរឲ្យកត់សម្គាល់ទៅ ខណៈដែលពួកគេទទួលសញ្ញានៃចេក្សីសញ្ញាប្រសព្វ  
ហើយបដិសេធកូននៃចេក្សីសញ្ញាប្រសព្វដើរតាម បន្ទាប់មក  
ពួកគេបោះចោលសូលីកនៃការប្រកាសខ្លួនរបស់ពួកគេ  
ហើយអ្វីដែលគួរឲ្យមានបង្ហាញឲ្យយើងឃើញ គឺជាសំណល់មួយនៃគួរឲ្យមានតំណាងដោយអសោយ  
ដែលនៅថ្ងៃទី 9/11 បាន «ត្រឡប់» ទៅរកផ្លូវបុរាណ  
ហើយបន្ទាប់មកគួរឲ្យមានបន្ទាប់ខ្លួនចុះដល់ជួរដំបូង នៅពេលដែលពួកគេ (អសោយ)  
បានដឹងអំពីបទពិសោធន៍ដែលបានខូចពុករលួយរបស់គាត់  
ហើយគួរឲ្យមានមកក៏គួរឲ្យមានបរិសុទ្ធដោយរងទឹកភ្នែកច្រើនមួយពីលើអាសនៈ។ បងស៊ីរី រ៉ែត  
ប្រាប់យើងថា រងទឹកភ្នែកច្រើនពីអាសនៈតំណាងឲ្យការបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែការបរិសុទ្ធ  
គ្មានតែជាអ្វីដែលគួរឲ្យមានសម្រេចឡើយ  
ដោយរងទឹកភ្នែកច្រើននោះប៉ះប្រូម៉ាត់របស់អសោយ។

«ធុយងភ័យខ្លាចនៃកំពុងនេះ ជានិមិត្តសញ្ញានៃការបន្តសុទ្ធទុកបរិសុទ្ធ។  
ប្រសិនបើវាប៉ះប្រូម៉ាត់  
នោះពាក្យមិនបរិសុទ្ធជាមួយនឹងមិនចេញពីប្រូម៉ាត់ទៀតឡើយ។  
ធុយងភ័យខ្លាចនៃកំពុងនេះ ក៏ជានិមិត្តសញ្ញានៃអាទិភាពនៃកិច្ចខំប្រឹងប្រែងរបស់  
អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ផងដែរ»។ Review and Herald, October 16, 1888.

«ធុយង» ពីអាសនៈដែលគួរឲ្យមានបោះចុះមកនៃដំណើរនៅថ្ងៃចុងក្រោយ  
គឺជាធុយងដែលគួរឲ្យមានបោះចុះមកនៃដំណើរ នៅពេលគ្រូបង្ហាញ  
និងជាគ្រូបង្ហាញគួរឲ្យមានបើក ក្នុងខែឧសភាឆ្នាំ ១៨៨៨ ជំពូក៨។ អសោយ  
ហើយដូចនេះទៀត អ្នកមួយរយស័កប្រឆាំង  
គួរឲ្យមានសម្រេចឲ្យបរិសុទ្ធដោយធុយងដែលប៉ះប្រូម៉ាត់របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែ «ធុយង»  
នោះគឺជាសារ។ វាប៉ះប្រូម៉ាត់របស់ពួកគេ នៅពេលពួកគេយកសៀវភៅចេញពីដៃទៅ  
ហើយបរិភោគវា។

ញែកពួកគេឲ្យមានបរិសុទ្ធដោយសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់៖  
ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ជាសេចក្តីពិត។ យ៉ូហាន 17:17។

អស់អ្នកដែល «វិលត្រឡប់» ហើយក្លាយជាសំណល់ (កាកសំណល់)  
គួរឲ្យមានតំណាងថាជាដើមអុក និងដើមទ្រព្យ ហើយដូចដែលព្រះគ្រីស្ទបាន  
«ប្រទានគុណកុខណៈខាងសីលធម៌ដល់ដើមឈើ  
ហើយផ្ទុកឲ្យជាអ្នកបកស្រាយសេចក្តីពិតនៃវិញ្ញាណ» ដើមឈើរបស់អសោយក៏មាន  
«គុណកុខណៈខាងសីលធម៌» នោះនៃកូនខ្លួនវាផងដែរ ដូចដែលបានតំណាងដោយ  
«សារធាតុ»។ សារធាតុនៅសល់ជាមួយដើមឈើទាំងនោះ  
ទោះបីជាអស់អ្នកដែលគ្មានតែជាសូលីកនៃការប្រកាសជំនឿ  
គួរឲ្យមានបោះចោលក៏ដោយ។ «ពូជបរិសុទ្ធ» គឺជា «សារធាតុ» ហើយព្រះគ្រីស្ទគឺជា  
«ពូជបរិសុទ្ធ» នៃព្រះបន្ទូលទំនាយ។ ដើមឈើទាំងនោះដែលគួរឲ្យមានតំណាងថាជាសំណល់  
និងដោយអសោយខ្លួនឯងនៅក្នុងជំពូកទីប្រាំមួយ តំណាងឲ្យមនុស្ស

ហើយដូចនេះគំណាងឲ្យមនុស្សជាតិ ខណៈដែលពូជបរិសុទ្ធគំណាងឲ្យទៅភាព។ ដូចនេះ អសោយ ជំពូកទីបុរាណ កំណត់អត្តសញ្ញាណការបន្តសុទ្ធសាសនាចលនាអាដរនេទីសុត ចាប់ពី 9/11 រហូតដល់ចុះហប់ថ្ងៃអាទិត្យ  
ហើយសចក្កីលម្អិតដល់អសោយបានចូលរួមចំណែកដល់បុរាណវិទ្យាទំនាយនោះ គួរមានគំណាងទាំងអស់ដោយសំណួរបស់គាត់ថា «ដល់ពលណា»។ សម្រាប់អសោយ ចម្ងល់ដូចព្រះ «ដល់ពលណា» គឺចាប់ពី 9/11 រហូតដល់ចុះហប់ថ្ងៃអាទិត្យ។

**តើយូរប៉ុណ្ណា? ១៨៤០-១៨៤៤**

ថ្ងៃទី១១ ខសីហា ឆ្នាំ១៨៤០ ជានិមិត្តរូបនៃ ៩/១១  
ហើយជាមួយនឹងបុរាណវិទ្យាសាស្ត្រពុទ្ធសាសនាចាប់ពីថ្ងៃទី១១ ខសីហា ឆ្នាំ១៨៤០ រហូតដល់ថ្ងៃទី២២ ខតុលា ឆ្នាំ១៨៤៤ សង្គមមូលដ្ឋានក្នុងសង្គមអលើយ៉ា និងពួកហោររបស់អសោយបានកើតឡើង។ ទីបំផុត ពួកហោររបស់ហាលគួរមានបង្ហាញជាហោរក្នុងក្រុងកុលាយ ហើយគួរមានអលើយ៉ាបុរាណវិទ្យា ប៉ុន្តែនៅដើមដំបូងបំផុតនៃការប្រឈមមុខគ្នានោះ អលើយ៉ាបានសួរសំណួរមួយថា «តើដល់ពលណាទៀត» អ្នករាងសុទ្ធាក់រាងគំនិតពីរ។

ហើយអលើយ៉ាបានមកឯបុរាណវិទ្យាទាំងអស់ ហើយមានបុរាណវិទ្យាថា តើអ្នករាល់គ្នានឹងសុទ្ធាក់រាងមតិពីរនេះដល់កាលណាទៀត? បុរាណវិទ្យាព្រះយេស៊ូជាព្រះ ចូរតាមព្រះអង្គចុះ; ប៉ុន្តែបុរាណវិទ្យាអាល់ ចូរតាមវាចុះ។ ហើយបុរាណវិទ្យាមិនឆ្ងល់ដូចព្រះអង្គសូមប្រឹក្សាម៉ាក់ឡើយ។ បន្ទាប់មក អលើយ៉ាមានបុរាណវិទ្យាទៅកាន់បុរាណវិទ្យាថា ខ្ញុំ គឺខ្ញុំតម្រូវនាក់ឯងប៉ុណ្ណោះ ដល់នោះសំណួររបស់ព្រះយេស៊ូ; ប៉ុន្តែហោររបស់ហាលមានប្អូនយោបល់បន្ទាប់។ ១ ពង្សាវតារក្នុងគ្រឹះ ១៨:២១, ២២។

អលើយ៉ាសូចិតនេះថ្ងៃទី ១១ ខសីហា ឆ្នាំ ១៨៤០ ដោយសួរជំនាន់នោះថា តើសាររបស់មីលឈីតជាសចក្កីពិត ឬជាសចក្កីមិនពិត? នេះគឺជាសារមួយទៀតដល់ឡាវឌីសអា ដូចជាអសោយ ជំពូក ៦ ផងដែរ។

មនុស្សសាបពាន់នាក់ គួរមានដឹកនាំឲ្យទទួលយកសចក្កីពិតដល់ William Miller មានបុរាណវិទ្យា ហើយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគួរមានលើកឡើងក្នុងវិញ្ញាណ និងអំណាចរបស់ Elijah ដើម្បីបុរាណវិទ្យាសារនោះ។ ដូចជា John ជាអ្នកនាំមុខរបស់ព្រះយេស៊ូ អស់អ្នកដល់មានបុរាណវិទ្យាដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមនេះ មានអារម្មណ៍ថាគួរតែដាក់ពូជនៃព្រះយេស៊ូស្រស់គល់នៃដើមឈើ ហើយអំពើនាវដល់មនុស្សឲ្យបង្កើតផលដល់សមនឹងការប្រព្រឹត្ត។ សក្ខីភាពរបស់ពួកគេ មានលក្ខណៈបង្កឲ្យពួកជំនុំកុញកំឡើង ហើយប៉ះពាល់ពួកគេដោយអំណាច ព្រមទាំងបង្ហាញអត្តចរិតពិតរបស់ពួកគេ។ ហើយនៅពេលការព្រមានដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមឲ្យរត់ចេញពីព្រះពិរោធដល់នឹងមកដល់ គួរមានបន្តឡើង មនុស្សជាច្រើនដល់មានប្រមូលជាមួយពួកជំនុំ មានទទួលសារពុទ្ធសាសនានោះ; ពួកគេបានឃើញការថយក្រោយរបស់ខ្លួន ហើយដោយទឹកភ្នែកដ៏ជួរចត់នៃការប្រព្រឹត្ត និងដោយសចក្កីលើចាប់យ៉ាងជុំវិញរាល់ក្នុងព្រលឹង មានបន្ទាប់ខ្លួននៅចំពោះព្រះ។ ហើយនៅពេលវិញ្ញាណរបស់ព្រះសណ្ឋិតលើពួកគេ ពួកគេបានជួយបន្តលើសម្រក់ថា «ចូរក្រោកខ្លួនចុះ ហើយថ្វាយសិរីល្អដល់ទ្រង់»

ដុបិតម៌ោងនៃការជំនុំជម្រះរបស់ទ្រង់មានមកដល់ហើយ»។ Early Writings, 233.

នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការសាកល្បងពីឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844 ពួកប្រូតេស្តង់ដែលមានបដិសេធសារបស់អលើយ៉ា មានកុលាយជាកូនស៊ីរិបស្ស័ម ហើយមានបុគ្គលអារក្សណាត់នៃប្រូតេស្តង់និយមទៅឲ្យអាដង្ក្រងទីសុភមិទ្ធីលីរ។ ជាមួយអសោយ និងអលើយ៉ា យើងមានសាក្សីពីរនាក់ដែលបានស្តាប់កុម្មុយនីស្តចំពោះសចក្តីពិតថា សំណួរ «តើដល់ពលណា» គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃប្រវត្តិសាស្ត្រដែលចាប់ផ្តើមនៅ 9/11 ហើយបញ្ចប់នៅចុងបាបផងដែរ។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមិទ្ធីលីរ ថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840 សរុបតាម 9/11 ហើយថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 សរុបតាមចុងបាបផងដែរ។ នៅពេលក្នុងនោះមានចុះមកពីស្ថានសួគ៌ ហើយមាននេះប្រដាប់របស់អលើយ៉ា ថ្មទាំងដប់ពីរត្រូវបានបំបាក់ទាំងអស់ជាមួយនឹងតង្វាយនោះ ដូចនេះមានសម្ភាសន៍មួយនៃប្អូនមីនប្អូនពាន់នាក់ថាជាទង់សញ្ញាមួយ ដែលត្រូវបានគំរាមដោយថ្មដែលបានបំបាក់។ បន្ទាប់មក ពួកហោរាក្នុងកុលាយត្រូវបានអលើយ៉ាសម្លាប់ ដូចដែលសហរដ្ឋអាមេរិក ដែលជាហោរាក្នុងកុលាយ ត្រូវបានសម្លាប់ជានគរទីប្រាំមួយនៅចុងបាបផងដែរ។

អសោយ ជំពូក ៦ កំពុងសង្កត់ធ្ងន់អំពីដំណើរការនៃការសាកល្បង ការបំបាក់មលិនភាព និងការបរិសុទ្ធកម្ម នៅក្នុងចំណោមរាស្ត្ររបស់ព្រះ ចាប់ពី 9/11 រហូតដល់ចុងបាបផងដែរ។ អលើយ៉ាកំពុងដោះស្រាយចំពោះឥរិយាបថឡឌីសរបស់រាស្ត្រព្រះ ប៉ុន្តែក៏កំពុងផ្តល់ភស្តុតាងសម្ភាសន៍រវាងហោរាពិត និងហោរាក្នុងកុលាយ ហើយដោយហេតុនេះរវាងសារពិត ឬសារក្នុងកុលាយផងដែរ។ ដូចនេះ ដោយចាប់ផ្តើមពីថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840 ហើយបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844

ការសាកល្បងខាងពុយាករណ៍មួយត្រូវបាននាំមកលើពួកប្រូតេស្តង់ក្នុងសម័យសាឌីស ហើយដូចដែលក្នុងនោះមានកូនកូនដែលមានបង្កើតការបង្កើតចំពោះចំណុចនោះក្នុងឆ្នាំ 1844 ក៏មានថ្មនាក់ពីរត្រូវបានបង្កាញផងដែរ។ ថ្មនាក់មួយនៅក្នុងដំណើរការសាកល្បង គឺជារាស្ត្រនៃមុននុធម៌កេរ្តិ៍ "មុន" ដែលជិតនឹងកុលាយជាអតីត ហើយថ្មនាក់មួយទៀតគឺអាដង្ក្រងទីសម័យមិទ្ធីលីរ ដែលព្រះនឹងចូលទៅក្នុងសមុទ្រនុធម៌កេរ្តិ៍ជាមួយ នៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។ រយៈពេលនៃការសាកល្បង និងការបង្កើតនេះ គឺជារឿងនៃចម្លងការទំពាំងហាយដ្ឋរ ដោយសារអាដង្ក្រងទីសម័យមិទ្ធីលីរត្រូវបានបង្កាញថាជាហោរាពិត នៅចំណុចដែលដែលប្រូតេស្តង់និយមសាឌីសបានចាប់ផ្តើមបំពេញក្នុងនាមរបស់ខ្លួនជាប្រូតេស្តង់កុបត់ជំនឿ។ ដូចដែលពួកហោរារបស់ហាលត្រូវបានលាតត្រដាងថាជាហោរាក្នុងកុលាយ ដូចនេះដង្ក្រង រាស្ត្រនៃមុននុធម៌កេរ្តិ៍មុនក៏ត្រូវបានលាតត្រដាង ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានកុម្មុយនីស្តដោយកំណត់អត្តសញ្ញាណថាជាកូនស៊ីរិបស្ស័ម។ រឿងនៃកូនកូនដែល និងការបំពេញប្រវត្តិសាស្ត្រនោះនៅក្នុងសម័យកុម្មុយនីស្តដោយ ក៏ផ្តល់សាក្សីពីរនាក់ដល់អសោយ ជំពូក ៦ ថា សំណួរ "តើដល់ពលណា" គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃរយៈពេលចាប់ពី 9/11 រហូតដល់ចុងបាបផងដែរ។

«ឱព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះនៃបុរាណ អីសាក និងអីស្ការអលើយ៉ា» ហោរាទូលអង្គរថា «សូមឲ្យគេដឹងនូវថ្ងៃនេះថា ព្រះអង្គគឺជាព្រះនៅក្នុងអីស្ការអលើយ៉ា ហើយថា ទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ហើយថា ទូលបង្គំបានជ្រើសរើសទាំងអស់នេះតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។ ឱព្រះយេស៊ូវអលើយ៉ា

សូមស្តាប់ទូលបង្គំ សូមស្តាប់ទូលបង្គំផង ដើម្បីឲ្យបុរាណជននេះបានដឹងថា  
ព្រះអង្គគឺជាព្រះយេស៊ូវដ៏ជាព្រះ ហើយថា  
ព្រះអង្គគឺជាបង្កើនចិត្តរបស់ពួកគេឲ្យឡើងវិញមុនៗទៀត។

«ភាពស្ងប់ស្ងាត់មួយ ដលៃសង្កត់ធ្ងន់ដោយសារភាពអធិកអធមនៃ  
ឋានគ្រូបដណ្តប់លើមនុស្សទាំងអស់។  
ពួកសង្ឃរបស់ហាលញ្ញៗខ្លាចដោយសេចក្តីភ័យរន្ធត់។  
ដោយដឹងខ្លួនពីទោសកំហុសរបស់ខ្លួន  
ពួកគេរង់ចាំការផុតនូវទោសយ៉ាងឆាប់រហ័ស។»

«មិនទាន់ផុតពីការអធិស្ឋានរបស់អលើយ៉ាងដង អណ្តាតភ័យលើដំនើរនៃសេចក្តីរំលោភខ្លួន  
ដូចជាពន្ធលើផលគេបន្តទៀតដ៏ល្អិតល្អន់  
បានចុះពីស្ថានសួគ៌មកលើអាសនៈដលៃបានសង់ឡើងខ្ពស់ ទាំងឆាប់រហ័សដោយព្រាហ្មណ៍  
លបទឹកនៃក្នុងលំណេងឋាន ហើយថែមទាំងឆាប់រហ័សស្របច្បាប់នៃអោសនៈផង។  
ពន្ធលើលំណេងនៃអណ្តាតភ័យលើនោះបានបំភ្លឺភ័យ  
និងផ្តើមឲ្យក្នុងកែវរបស់ហ្វូងមនុស្សភូមិសាស្ត្រ។ នៅតាមជួរលេងក្នុងខាងក្រោម ជាទីដង  
លៃមនុស្សជាច្រើនកំពុងមើលចលនារបស់អ្នកក្នុងខាងលើដោយចិត្តគំនិត  
និងរង់ចាំយ៉ាងអន្ទះសា ការចុះមកនៃភ្នែកលើស្បែកបានមើលឃើញយ៉ាងច្បាស់  
ហើយមនុស្សទាំងអស់សុទ្ធតែមានការភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះទិដ្ឋភាពនោះ។  
វាមានលក្ខណៈស្រដៀងនឹងសសរភ័យលើដង ដលៃនោះសម្បូរក្រហម  
បានបំបែកក្នុងចំណោមអ្នកដែលចេញពីពលទ័ពអហេស៊ីប។»

«បុរាណជននៃលើកនេះបានរាប់រាប់ព្រះដោយសេចក្តីក្លែងខ្លាចចំពោះព្រះដលៃ  
លើកអាចមើលឃើញ។  
ពួកគេមិនហ៊ានបន្តសម្តីលើមើលភ័យលើដងដលៃបានចុះមកពីស្ថានសួគ៌ឡើយ។  
ពួកគេខ្លាចថា ខ្លួនពួកគេទ្រាំនឹងស្បែកបាននេះបំផ្លាញផងដែរ ហើយដោយស្បែកបាន  
បញ្ចុះបញ្ចូលអំពីកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនក្នុងការទទួលស្គាល់ព្រះនៃអលើយ៉ាងព្រះ  
នៃបុរាណជនរបស់ពួកគេ ដលៃពួកគេជំពាក់ភាពស្មោះត្រង់ចំពោះទ្រង់  
នោះពួកគេបានស្រកេឡើងរួមគ្នាដូចជាមានសំឡេងតម្លៃថា “ព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់ជាព្រះ;  
ព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់ជាព្រះ។” ដោយភាពច្បាស់លាស់គួរឲ្យភ័យភ្ញាក់ផ្អើល  
សម្រាប់នោះបានបន្តលើឡើងពេញលើកនេះ  
ហើយបានកងរំពងទៅដល់រាល់ទំនាបខាងក្រោម។ ទីបំផុត អ៊ីស្រាអែលបានភ្ញាក់ឡើង  
លើស្បែកបោះបញ្ចេញនោះ ហើយប្រើចិត្ត។ ទីបំផុត បុរាណជនបានឃើញថា  
ពួកគេបានមើលងាយព្រះយ៉ាងខ្លាំងបំណុល។ លក្ខណៈនៃការច្បាស់បង្អស់  
ផុតទៅនឹងការបម្រើដ៏សមហេតុផលដលៃព្រះពិតម្យ៉ាង  
នោះស្បែកបានបើកសម្តែងយ៉ាងពេញលេញ។  
បុរាណជនបានទទួលស្គាល់សេចក្តីយុត្តិធម៌ និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ  
ក្នុងការទប់ទឹកសន្តសិមី និងភ័យល្ងង់ទុក  
រហូតដល់ពួកគេស្បែកបាននាំមកឲ្យសារភាពព្រះនាមរបស់ទ្រង់។ ឥឡូវនេះ  
ពួកគេបានគ្រឿងខ្លួនដូចជាស្រទេ ដើម្បីបិទទូលស្គាល់ថា ព្រះនៃអលើយ៉ា  
ស្មើគ្នានៃលើស្បែកបុរាណជនទាំងអស់»។ Prophets and Kings, 153.

តើយូរប៉ុណ្ណា? ម៉ូសេ

លើកដំបូងដលៃសំណួរនិមិត្តរូប «តើដលៃពេលណា»  
ស្បែកបានលើកឡើងនៃក្នុងព្រះបន្ទូលទំនាយ

គឺនៅក្នុងរវេននាទីបុរាណបីដលៃបានផ្តល់កំលើជនជាតិអរហេស៊ីបនលៃសម័យលោកម៉ូស។  
រវេននាទីបុរាណបីគឺជា «សត្វកណ្តុប» (ជានិមិត្តរូបនៃសាសនាអ៊ីស្លាម)  
ដលៃគួររំលឹកនាំមកដោយ «ខ្យល់ពិទិសកើត» (ជានិមិត្តរូបនៃសាសនាអ៊ីស្លាម)។

លោកម៉ូសេ និងលោកអធើរុសបានចូលទៅគាល់ផ្ការំលោភ ហើយទូលព្រះអង្គគឺថា៖  
 «ព្រះយេស៊ូ ជាព្រះនរោត្តមសីហាប្រើ មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖  
 តើអ្នកនឹងបដិសេធមិនបន្ទាបខ្លួននូវចំពោះមុខយើងរហូតដល់កាលណា?  
 ចូរអនុញ្ញាតឱ្យបុរាណសុភ័យរបស់យើងចេញទៅ  
 ដើម្បីឱ្យពួកគេមានគោរពបម្រើយើង។ បើមិនដូច្នោះទេ  
 បុរសនិបបើអ្នកបដិសេធមិនអនុញ្ញាតឱ្យបុរាណសុភ័យរបស់យើងចេញទៅ  
 នោះមើលចុះ នៅចុងស្នែងអីកែ យើងនឹងនាំកណ្តុបចូលមកក្នុងព្រះនៃរបស់អ្នក។  
 ពួកវានឹងគ្របគ្របផ្ទុះដី រហូតដល់មិនអាចមើលឃើញដីបានឡើយ  
 ហើយពួកវានឹងស៊ីអ៊ីដ្លែនទៅសល់ពីអ៊ីដ្លែនហាន្តរចនា  
 ដ្លែនទៅសសសល់សម្រាប់អ្នកពិព្វិល  
 ហើយនឹងស៊ីគ្រប់ដើមឈើដ្លែនឡើងសម្រាប់អ្នកពិព្វិលស្រី។  
 ពួកវានឹងពព្វផ្ទុះរបស់អ្នក និងផ្ទុះរបស់អ្នកបម្រើទាំងអស់របស់អ្នក  
 ព្រមទាំងផ្ទុះរបស់ជនជាតិអស្ថិរទាំងអស់ផង ជាអ៊ីដ្លែនទាំងបុព្វបុរសរបស់អ្នក  
 និងបុព្វបុរសនៃបុព្វបុរសរបស់អ្នកក៏មិនដ្លែនហាន្តរចនាដែរ  
 តាំងពីចុងដៃលើពួកគេមាននូវលើដៃនៃដី រហូតដល់ចុងនៃនេះ»។  
 ហើយលោកក៏បង្គំខ្លួនចេញ ហើយចេញពីផ្ការំលោភទៅ។

បន្ទាប់មក ពួកអនុកបមរើរបស់ជារំោនទូលគាត់ថា៖  
 «តើបុរសនេះនឹងជាអនុទាត់ដល់យើងរាល់គ្នានាទៀតដល់កាលណា?  
 សូមអនុញ្ញាតឱ្យពួកបុរសទៅ ដើម្បីឱ្យពួកគេហោនបមរើព្រះយេស៊ូវ  
 ជាពររបស់ពួកគេ។ តើទីរង់មិនទាន់ដ្បកបទទៀតឬថា អស្ថេបក្សរមានបំផុសព្យាបាយ?»

លោកម៉ូសេ និងលោកអធិនត្សរៈបាននាំមកឯជារំពេនមុតដទៀត ហើយទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ចូរទៅ បមរើព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះនៃភក្តាល់គ្មាន។ ប៉ុន្តែ តើនិរណ្តខ្លះដល់នឹងទៅ?»

ហើយម៉ូសហោនមានបុរសាសន៍ថា យើងនឹងទៅជាមួយទាំងកុមារទាំងចាស់របស់យើង ជាមួយកូនបុរស និងកូនស៊ីរបស់យើង ជាមួយហ្សុងចៀម និងហ្សុងគោរបស់យើង យើងនឹងទៅ ដំបិតយើងត្រូវតែបែរពេញពិធីបណ្តុះបណ្តាលដល់ព្រះអម្ចាស់។

ហើយគាត់មានបុរសសន្លឹកកាន់ពួកគេថា  
 «សូមឱ្យព្រះយេស៊ូវគង់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា  
 ដូចដែលខ្ញុំនឹងអនុញ្ញាតឱ្យអ្នករាល់គ្នា  
 និងកូនកូចៗរបស់អ្នករាល់គ្នាចេញទៅ។ ចូរប្រយ័ត្នចុះ  
 ដុបិតអំពីអាក្រក់ស្ថិតនៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នា។ មិនដូចនោះទេ។ ឥឡូវនេះ  
 ចូរទៅចុះ អស់អ្នកដែលជាបុរស ហើយបម្រើព្រះយេស៊ូវ  
 ដុបិតនោះហើយជាអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាបានសុំ»។  
 ហើយពួកគេរៀបរាប់បណ្តាញព័ត៌មានចំពោះព្រះភ័ក្ត្រផ្ទាល់នោះ។

ពុរយហ្មៅវាទ្រង់មានពុរបន្ទូលទៅកាន់ម៉ូសថោះ  
«ច្បូរលាគងវៃបស់អុនកទ្រង់លើស្បែកអស៊ីប  
ដើមបីឲ្យយកធាតុបទ្រង់ដកលើស្បែកអស៊ីប

ហើយសិរុកុខជាតិគ្រប់យ៉ាងនៅក្នុងស្រុក គឺទាំងអស់ដែលពុំរលីលមានទុកសល់»។ ដូចនេះ ម្ចាស់កេលើកដំបងរបស់គាត់ទៅលើស្រុកអសើប ហើយព្រះយេស៊ូវបាននាំខ្យល់ខាងកើតមកលើស្រុកនោះពេញមួយថ្ងៃ និងពេញមួយយប់នោះ; លុះពេលព្រឹកឡើង ខ្យល់ខាងកើតក៏នាំកណ្តុបមក។ កណ្តុបក៏ឡើងមកលើស្រុកអសើបទាំងមូល ហើយចុះសន្ទឹងនៅគ្រប់ព្រំប្រទល់នៃស្រុកអសើប។ វាទាំងនោះផងនឹងផងរណស់; មុនវាមិនដែលមានកណ្តុបដូចវាទេ ហើយក្ររោយវាទៀតក៏មិនដែលមានដូចនោះដែរ។ ដុំបិតាគ្រប់មុខផងនៃដីទាំងមូល ដល់ចំនាក់ដីដីក ហើយវាបានសិរុកុខជាតិគ្រប់យ៉ាងនៅក្នុងស្រុក និងផលឈើទាំងអស់នៃដីមួយដែលពុំរលីលមានទុកសល់។ ដូចនេះ នៅទូទាំងស្រុកអសើបទាំងមូល មិនសល់អ្វីប៉ុន្មានសោះឡើយ ទាំងនៅលើដីមួយ ឬនៅក្នុងរុក្ខជាតិនៃវាលស្រែ។

ពេលនោះ ជាវ៉ានមានហៅម្ចាស់ និងអ្នកមកយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំឮបានប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សាទៅលើព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា និងទាំងអស់អ្នករាល់គ្នា។ ដូចនេះ ឥឡូវនេះ សូមអត់ទោសហៅម្ចាស់ខ្ញុំ តម្លៃដងនេះប៉ុណ្ណោះ ហើយសូមទូលអង្គរដល់ព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីបិទឡើងដកសចេកដីស្រាប់នេះចេញពីខ្ញុំតែប៉ុណ្ណោះ»។ នោះលោកក៏ចេញពីជាវ៉ានទៅ ហើយទូលអង្គរដល់ព្រះយេស៊ូវ។ ព្រះយេស៊ូវបានបង្កើនខ្យល់ខាងលិចដ៏ខ្លាំងមាំមួនមួយ ដែលបានបក់យកកណ្តុបចេញទៅ ហើយបោះវាចូលទៅក្នុងសមុទ្រក្រហម គុមានកណ្តុបសល់ស្នមបិតមួយ នៅគ្រប់ទីកន្លែងអសើបទាំងមូលឡើយ។ នឹកខ្មាច 10:3-19។

ជាមុនសិន «ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃសាសន៍ហាពេរវី» ទ្រង់សួរថា៖ «តើអ្នកនឹងបដិសេធមិនបន្ទាបខ្លួននូវចំពោះមុខខ្ញុំដល់កាលណាទៀត?» បន្ទាប់មក ពួកអ្នកបម្រើរបស់ជាវ៉ានក៏បានសួរជាវ៉ានម្តងទៀតថា៖ «បុរសនេះនឹងកុលាយជាអនុទាក់ដល់យើងដល់កាលណាទៀត?» សំណួរនេះត្រូវបានសួរនៅក្នុងគុរោះកាចទីប្រាំបី ដែលស្របគ្នានឹង 9/11 ដោយសារហេតុផលជាច្រើន។ គុរោះកាចទីដប់គឺជាការសម្លាប់កូនច្បង ដែលស្របគ្នានឹងឈើឆ្កាង ហើយបន្ទាប់មកមានការខកចិត្តនៃសមុទ្រក្រហម ដែលការបំផុសគំនិតមានផ្សេងៗគ្នាដូចជាការខកចិត្តរបស់ពួកសិស្សនៅឈើឆ្កាង ដែលស្របគ្នានឹងការខកចិត្តដ៏ធំរបស់ពួកមីលីយ៉ាត៍នៅឆ្នាំ 1844។ សាក្សីទាំងបីនោះសុទ្ធតែស្របគ្នានឹងច្បាប់ផងដែរ។ គុរោះកាចទីដប់គឺជាច្បាប់ផងដែរ ហើយពីរគុរោះកាចមុននេះ គុរោះកាចទីប្រាំបីបាននាំ «កណ្តុប» មកដោយ «ខ្យល់ខាងកើត»។ «កណ្តុប» នោះបានពេញផងនៃដីទាំងមូល ដូចដែលសាសនាអ៊ីស្លាមកំពុងរញ្ជួយពិភពលោកទាំងមូលសព្វថ្ងៃនេះ ដោយវាបានផ្លាស់ប្តូរភាពដឹងត្រង់របស់វាតាមរយៈការផ្ទេរអនុតោប្បវេណីដោយបង្គំ។ ឈ្មោះឡាតាំងរបស់ «កណ្តុបរាវខ្មៅ» គឺ «locusta migratoria» ដែលតំណាងឲ្យការរីកសាយរបស់សាសនាអ៊ីស្លាមតាមរយៈអនុតោប្បវេណី ដែលត្រូវបានបង្ហាញជាគំរូនៅក្នុងពិភពធម្មជាតិថាជាការចំណាកស្រុក។



គរុរោគកាចទីបុរាណគឺជាសច្ចក្នុងន័យនៃអាចសុទ្ធាបហាន។

ហើយព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ម៉ូសេថា  
ចូរលើកដៃរបស់ឯងឡើងទៅស្ដាប់សូត្រ  
ដើម្បីឲ្យមានភាពងងឹតគ្រប់ដណ្ដប់លើស្រុកអាល្លឺឌី  
ជាភាពងងឹតនៃអាចប៉ះសុទ្ធាបហាន។ ម៉ូសេលើកដៃរបស់គាត់ឡើងទៅស្ដាប់សូត្រ ហើយមានភាពងងឹតគ្រប់ដណ្ដប់លើស្រុកអាល្លឺឌីទាំងមូលអស់រយៈពេលបីថ្ងៃ ពួកគេមិនអាចឃើញគ្នាទៅវិញទៅមកទេ  
ហើយគុមាននរណាម្នាក់គ្រាន់តែឮពីកន្លងរយៈពេលបីថ្ងៃឡើយ។  
ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមអ្នកដែលទាំងអស់មានពន្លឺនៃក្នុងលំនាំរបស់ពួកគេ។ និក្ខមន៍ ១០:២១-២៣។

នៃក្នុងន័យមិត្តភាពព្រះព្រះយេស៊ូវ «តើដល់ពេលណា» ដល់តំណាងដោយភ្នំកើមលើ  
និងអាល្លឺឌី មានការបង្កើតមួយគ្នាសម្រាប់ដៃឲ្យឃើញ  
នៃពេលវេលាដែលចុះមកពីស្ដាយសួគ៌។  
ព្រះនរោត្តមមានធុរៈវិញនៃព្រះហស្តមិនអាចធុរៈវិញបាន។  
នៃក្នុងបុរាណសាស្ត្រមីលូនីយ៉ា  
ការបង្កើតនេះគឺជាការធុរៈវិញនៃរាងកាយទ្រព្យស្រុកស្រែកង់សាឌីសដល់មានធុរៈវិញចុះ  
និងអាងឡើងនិយមមីលូនីយ៉ា។ ជាមួយនឹងម៉ូសេ ការបង្កើតនេះគឺជាភាពងងឹត ឬពន្លឺ។  
នៃក្នុងធុរៈវិញរបស់ជនហាប៊ើរី មានពន្លឺ។ អសោយក៍មានបុរាណយើងបន្តថ្ងៃថ្ងៃ  
អ្នកទាំងឡាយដល់គុមានពន្លឺនៃក្នុងបន្ទាត់របស់ម៉ូសេ  
ដល់ក៏ជាអ្នកទាំងឡាយដល់គ្រូរូបបំផុតដោយអាល្លឺឌី ហើយជាអ្នកទាំងឡាយដល់  
ហាត់បង្គំអារក្សរោងនៃទ្រព្យស្រុកស្រែកង់នៃក្នុងសម័យកាលមីលូនីយ៉ា គឺជា «បុរាណជន»  
មួយដល់ «ព្រះ» «មនោហើយ ប៉ុន្តែមិនយល់; ហើយឃើញ» «មនោហើយ  
ប៉ុន្តែមិនដឹងច្បាស់ទេ»។ បន្ទាប់មក  
មានសច្ចក្នុងបុរាណសាស្ត្រគ្រូរូបគឺជាការធុរៈវិញនៃបុរាណជននេះ ដល់ថ្ងៃថ្ងៃថ្ងៃ  
«ចូរធុរៈវិញចិត្តរបស់បុរាណជននេះធាត់ឡើង ហើយធុរៈវិញគ្រូរូបចៀករបស់ពួកគេផ្សេងនៃ  
ហើយបិទភ្នែករបស់ពួកគេ; ក្នុងពួកគេនឹងឃើញដោយភ្នែករបស់ខ្លួន  
ហើយឃើញដោយគ្រូរូបរបស់ខ្លួន ហើយយល់ដោយចិត្តរបស់ខ្លួន ហើយបុរាណជន  
ហើយមានជាស្របវិញ»។

មានឆន្ទៈធុរៈវិញកិច្ចការនេះ  
ប៉ុន្តែគ្រូរូបគឺជាការធុរៈវិញនៃស្នូលដល់អ្នកដល់មិនព្រមស្ដាប់  
អសោយ «ក៏ដូចជា» «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ដល់កាលណា?»

គរុរោគកាចទ្រព្យឧកម្មមីលូនីយ៉ាគ្រូរូបគឺជាការធុរៈវិញនៃបុរាណជននេះ ដល់ថ្ងៃថ្ងៃថ្ងៃ  
ទស្សនៈអាល្លឺឌី ផ្តល់សាក្សីអំពីជំហានបីចាប់ពី 9/11 រហូតដល់ច្បាប់ថ្មីនៃអាទិត្យ។  
នៃថ្ងៃថ្ងៃថ្ងៃ 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840 សាររបស់ទេវតាទីមួយគ្រូរូបគឺជាការធុរៈវិញនៃបុរាណជន  
ហើយនៃថ្ងៃថ្ងៃថ្ងៃ 19 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844 ទេវតាទីពីរមានមកដល់  
ហើយគ្រូរូបគឺជាការធុរៈវិញនៃបុរាណជននៃកិច្ចការបុរាណជន Exeter ថ្ងៃថ្ងៃថ្ងៃ 12-17 ខែសីហា  
ហើយទេវតាទីបីមានមកដល់នៃថ្ងៃថ្ងៃថ្ងៃ 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។  
ទេវតាទីបីសុរាបគ្រូរូបគឺជាការធុរៈវិញនៃបុរាណជននៃកិច្ចការបុរាណជន  
ហើយដូចនេះមានកំណត់អត្តសញ្ញាណដ៏ណាស់នៃការបីជំហានមួយ  
ពីព្រះរោងអ្នកមិនអាចមានទីបីមានទេ បើគុមានទីមួយ និងទីពីរ។

«សារទីមួយ និងសារទីពីរ ត្រូវបានប្រកាសនៅឆ្នាំ 1843 និង 1844 ហើយឥឡូវនេះ យើងកំពុងស្ថិតនៅក្នុងការប្រកាសនៃសារទីបី; ប៉ុន្តែ សារទាំងបីនេះ នៅតែត្រូវប្រកាសដដែល។ ឥឡូវនេះ វាមានសារៈសំខាន់ចាំបាច់ដូចមុនគ្រប់ពេល ដល់ត្រូវ ផ្តើមការប្រកាសសារទាំងនេះឡើងវិញដល់អស់អ្នកក្នុងកំពុងស្វែងរកសេចក្តីពិត។ ដោយបីចំណេះ និងដោយសំឡេង យើងត្រូវបន្តការប្រកាសនេះ ដោយបង្ហាញដាច់របស់សារទាំងនេះ និងការអនុវត្តនៃនាយទាំងឡាយដល់នាយយើងមកដល់សាររបស់ទេវតាទីបី។ មិនអាចមានសារទីបី ដោយគ្មានសារទីមួយ និងសារទីពីរឡើយ។ យើងត្រូវផ្តល់សារទាំងនេះដល់លោកិយ តាមរយៈសំណើបោះពុម្ព និងតាមរយៈធម្មមនសី។ ដោយបង្ហាញនៅក្នុងខ្ពស់បែនទាត់នៃបុរេគតិសាស្ត្រទំនាយ នូវអ្វីៗដែលបានកើតឡើងហើយ និងអ្វីៗដែលនឹងកើតឡើង»។ Selected Messages, book 2, 104, 105.

គ្រូបោះកាច់ទីដប់នៃសៀវភៅអេស៊ីប ត្រូវបានបង្កើតដោយការបំផ្លាញគំនិតជាមួយនឹងឈ្មោះ និងការខកចិត្តក្នុងពាក់ព័ន្ធជបនូវប្រព័ន្ធនេះ។ ដូច្នេះ គ្រូបោះកាច់ទីដប់គឺជាសារទីបី ដល់តាមតម្រូវការនៃនាយ ត្រូវតែមានសារទីមួយ និងសារទីពីរនាំមុខជាមុន។ នៅ 9/11 ព្រះអម្ចាស់បានសួរដាវោនថា «តើដល់ពេលណា» ហើយភ្នំមាម្យបន្ទាប់មក ពួកអ្នកបម្រើរបស់ដាវោនក៏បានសួរថា «តើដល់ពេលណា» ដែរ។ បន្ទាប់ពីលោកម៉ូសេបាននាំសំណួររបស់ព្រះថា «តើដល់ពេលណា» ទៅកាន់ដាវោន ហើយមុនពេលដល់ពួកអ្នកបម្រើនឹងនិយាយសំណួររបស់លោកម៉ូសេឡើងវិញទៅកាន់ដាវោន លោកម៉ូសេបានសម្គាល់ចំណុចបត់មួយថា «លោកបានបង្កើនឈ្មោះ ហើយចេញពីដាវោនទៅ»។ និក្ខមន៍ 10:6។

៩/១១ គឺជាចំណុចបត់មួយខាងទំនាយ ដល់ត្រូវបានដាក់ទុកជាមុន នៅពេលម៉ូសេបាននាំមកនូវគ្រូបោះកាច់ដូច ដល់មកដោយខ្មោចពិសខាងកើត។

«មានកាលណាខ្លះៗដែលជាចំណុចបត់មួយដែលសំខាន់ក្នុងបុរេគតិសាស្ត្ររបស់ជាតិសាសន៍ ទាំងឡាយ និងរបស់ព្រះវិហារ។ ក្នុងព្រះហឫទ័យដ៏កន្ត្រៃរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅពេលវិបត្តិផ្តុះផ្តើមនៃទាំងនេះមកដល់ នោះពន្លឺសម្រាប់ពេលវេលានោះត្រូវបានប្រទានឲ្យ»។ Bible Echo, August 26, 1895.

រោគាភត្តហត្ថបន្ទាប់ បានបង្កើតឲ្យមានភាពងងឹត ឬពន្លឺ អាស្រ័យលើចំណុចដែលអ្នកស្ថិតនៅ។ 9/11 គឺជា «ចំណុចបត់មួយនៅក្នុងបុរេគតិសាស្ត្រនៃប្រជាជាតិទាំងឡាយ និងនៃព្រះវិហារ»។ នៅចំណុចនោះ បុរាណសត្វរបស់ព្រះត្រូវបានហៅឲ្យត្រឡប់មកវិញ ហើយដើរនៅក្នុងផ្ទះបុរាណទាំងឡាយ ប៉ុន្តែក្តីគោរពបដិសេធមិនព្រមដើរនៅក្នុងផ្ទះទាំងនោះ ហើយមិនស្តាប់សូរសំឡេងគ្រូឡើយ។ ការបំបែកមួយរវាងភាពងងឹត និងពន្លឺ ត្រូវបានសម្រេចឡើងបន្ទាប់ពីអលើយ៉ា ហើយម៉ូសេបានសួរថា «ដល់ពេលណា?»។ នាងក៏បានចូលដល់បន្ទប់មេទៀតនៅក្នុងអគារបន្តនោះថា៖

«មានកាលៈទេសៈខ្លះៗ ដែលជាចំណុចបត់សំខាន់ៗក្នុងបុរេគតិសាស្ត្ររបស់ជាតិសាសន៍ទាំងឡាយ

និងរបស់ព្រះវិហារ។ តាមព្រះហឫទ័យដ៏គួរគាប់របស់ព្រះជាម្ចាស់  
នៃពិភពលោកបុគ្គលិកផ្សេងៗទាំងនេះមកដល់ ពន្លឺសម្រាប់គ្រានោះគួរឲ្យមានបុរាណវិទ្យា  
បុរាណវិទ្យាគួរឲ្យមានទទួល នោះមានការរីកចម្រើនខាងវិញ្ញាណ;  
ប៉ុន្តែបុរាណវិទ្យាគួរឲ្យមានបដិសេធ នោះការផ្តល់ចុះខាងវិញ្ញាណ  
និងការលិចលង់តាមមក។» Bible Echo, August 26, 1895.

យើងនឹងបន្តបុរាណវិទ្យាបទអំពី «រយៈពេលប៉ុន្មាន» នៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

«នៅក្នុងខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៤២  
សន្និសីទទូទៅមួយគួរឲ្យមានកោះប្រជុំនៅទីក្រុងប្រូស្តុន រដ្ឋម៉ាសាឈូសេត។  
នៅពេលបើកការប្រជុំនេះ បងប្អូន Charles Fitch និង Apollos Hale មកពី Haverhill  
បាននាំមកបង្ហាញព្រះបន្ទូលទំនាយជាប្រភពរបស់ដានីយ៉ែល និងយ៉ូហាន  
ដល់ពួកគេហេតុអ្វីបានជាពួកគេ ព្រមទាំងលេខទំនាយ បង្ហាញពីការសម្រេចរបស់វា។ បង  
Fitch ក្នុងការពន្យល់ពីការងាររបស់គាត់នៅមុខសន្និសីទ បាននិយាយថា  
ខណៈដល់កំពុងពិនិត្យមើលព្រះបន្ទូលទំនាយទាំងនេះ គាត់បានគិតថា  
បរិស្ថានជាគាត់អាចធុរៈអ្វីមួយប្រភេទនេះ ដូចដែលបានបង្ហាញនៅទីនេះ  
នោះវាដូចជាបុរាណវិទ្យាបទនេះកាន់តែច្បាស់សាមញ្ញ  
និងធុរៈឲ្យគាត់ងាយស្រួលក្នុងការបង្ហាញរាល់សរសេរនៃវា។ នៅទីនេះ  
មានពន្លឺកាន់តែច្រើននៃលទ្ធផលរបស់យើង។ បងប្អូនទាំងនេះបានកំពុងធុរៈនូវ  
អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញដល់ហាហេតុកក្នុងនិមិត្តរបស់លោក កាលពី ២,៤៦៨  
ឆ្នាំមុន ដោយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរសរសេរនិមិត្ត  
ហើយធុរៈឲ្យវាច្បាស់លាស់នៃលទ្ធផលនៃការងារ ដើម្បីឲ្យអ្នកដទៃអាចអានវាបាន។  
ដូច្នេះ និមិត្តនេះនឹងសម្រាប់ពេលវេលាដែលបានកំណត់ទុកហើយ»។ ហាហេតុក 2:2.»

«បន្ទាប់ពីមានការពិភាក្សាខ្លះៗអំពីបុរាណវិទ្យាបទនេះ គេបានបោះឆ្នោតជាឯកច្ឆន្ទ  
ទទួលបោះពុម្ពផ្សាយវិធីលិចក្នុងរូបរាងប្រយោជន៍  
ដល់មានលក្ខណៈស្រដៀងនឹងសន្និសីទនេះ  
ហើយក៏ចុះការនោះក៏គួរឲ្យមានសម្រេចក្នុងពេលឆាប់ៗ។ វាគួរឲ្យមានហៅថា 'តារាងឆ្នាំ  
'43' ។ នេះជាសន្និសីទមួយដ៏សំខាន់បំផុត។» The Autobiography of Joseph Bates, 263.

«ខ្ញុំបានឃើញថា ផ្ទាំងគំនូសឆ្នាំ 1843  
គួរឲ្យមានដឹកនាំដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយថា វាមិនគួរឲ្យមានកំហុសឡើយ;  
ថាគួលខេទាំងនោះគឺដូចជាទ្រង់បានសរសេរព្រះហឫទ័យឲ្យវាជា;  
ថាព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ស្មើគ្នា និងបានលាក់កំហុសមួយនៅក្នុងគួលខេខ្លះៗ  
ដូចនេះគុណនិរណាអាចមើលឃើញវាបានទេ  
រហូតដល់ព្រះហស្តរបស់ទ្រង់គួរឲ្យមានដកចេញ»។ Early Writings, 74.

«វាជាសក្ខីភាពប្រឆាំងរបស់អ្នកបង្កើន និងសារព័ត៌មានអំពីការយាងមកដល់ទីពឹង  
នៅពេលដែលពួកគេឈរលើ "សេចក្តីជំនឿដើម" ថា  
ការបោះពុម្ពផ្សាយនៃទីនោះគឺជាការសម្រេចនៃ ហាហេតុក 2:2, 3។  
បរិច្ឆេទនៃទីនោះជាបុរាណវិទ្យាបទទំនាយ (ហើយអ្នកដទៃបដិសេធនា  
គឺបោះបង់សេចក្តីជំនឿដើម) នោះតាមហេតុផល វាបញ្ជាក់ថា ឆ្នាំ 457 មុនគ.ស.  
គឺជាឆ្នាំដែលគួរចាប់ផ្តើមរាប់ 2300 ថ្ងៃ។ វាចាំបាច់ដល់ 1843  
គួរជាពេលវេលាដែលបានប្រកាសបោះពុម្ព ដើម្បីឲ្យ "និមិត្ត" "ពន្យាយ"  
ឬឲ្យមានអំឡុងពេលពន្យាយមួយ ដល់ក្នុងនោះក្រុមព្រះហស្តបានដាក់ក្រុម  
និងដកលក់លើបុរាណវិទ្យាបទដ៏សំខាន់អំពីពេលវេលា

មុនពេលក្រសួងសាសនាដាច់ខាតបានបោះពុម្ពផ្សាយឡើងវិញដោយ សម្រាប់ក្រុមប្រឹក្សាសាសនាអធិបតី» Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2, James White.